

Misli

Thoughts

**Print post publication number
100004295**

**JULIJ-AVGUST 2023
ŠTEVILKA - NUMBER 4
LETO - YEAR 72**

Misli julij-avgust 2023

Vsebina:

- 3 Dragi in spoštovani rojaki
- 5 Neža Maurer: Nekaj ali nekdo
- 6 Izpod Triglava
- 12 Slovenski misijon Adelaide
- 17 Polovinke
- 21 P. Pavle Jakob
- 26 Slovenski misijon Melbourne
- 30 Slovenski misijon Sydney
- 37 Našemu očetu Otu Zoretu
- 38 Iz Kraljčine dežele – Queenslanda
- 41 Praznujemo neodvisnost naše domovine Slovenija
- 43 Nagovor veleposlanika Marka Hama ob praznovanju Dneva državnosti
- 45 Moje praznovanje dneva državnosti
- 47 Prikazni
- 49 Vaši darovi
- 50 Triglav Mounties
- 53 Razmišljanja – Cilka Žagar
- 59 Spomini – Cilka Žagar
- 61 Ezopove basni za današnji čas

GOSPOD MOJEGA ŽIVLJENJA,

naj ostanem dan za dnem
pred teboj
iz oči v oči, Gospod vseh svetov.
S sklenjenimi rokami
bom pred teboj,
Gospod vseh svetov iz oči v oči.
V tem svetu, ki je tvoj,
bom ostal pred teboj
sredi naporov,
sredi hrupa in boja,
sredi nemirne množice
iz oči v oči.
In ko bo moja naloga
na tem svetu končana,
se bom sam in molče
ustavil pred teboj,
kralj kraljev, iz oči v oči.

Ignacio Larranaga

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: Jesenski pogled na Arts Centre Melbourne, Skydeck ...
(foto: p. SP)

Spodaj: Šmarje na Vipavskem
(foto: p. SP)

Dragi in spoštovani rojaki!

Ob letu osorej sem, na moje veliko veselje, sedel na letalu, ki je letelo proti rodni Sloveniji. Tokrat se mi je po glavi ves čas motala kitica pesmi: »Vse stezice so lepe, najlepša je ta, ki me vodi do doma, kjer so mam'ca moja.« In ne samo mamika Ana, ampak tudi oče Viktor in moja ljuba sestra Anči, pravilno seveda Ana.

Prišel sem skoraj v poletni čas, vsaj sodeč po temperaturah in prekrasnem vremenu, ki je krojilo moje zares dobro počutje. Lepota slovenske narave, številna globoka in srčna srečanja z dragimi ljudmi so se vtisnili vame. Med številnimi pogovori sem si še posebej zapomnil tega: »Ljudje okrog mene, celo moji najbližji, so mi prigovarjali: 'Zakaj si takšen? Spreobrni se, poboljšaj se, s tabo ni mogoče živeti!' Imeli so prav. Bil sem občutljiv, svojeglav in neprilagodljiv. Vedel sem, da sem takšen, hotel sem se spremeniti, vendar mi ni uspelo. Nekega dne pa mi je eden od njih rekel: 'Takšnega, kot si, te imam rad.' In glej čudo: postal sem drugačen, spremenil sem se, poboljšal sem se. Ljudje so me začeli imeti rajši, jaz pa njih. Čemu to pripisujem? Dejstvu, da sem bil sprejet.« Verjetno bi si bilo dobro v bodoče bolj prizadevati, da svoje ljubezni ne bi omejili le na izbrance, ampak bi se trudili sprejeti slehernega človeka, tudi tistega, ki nam ni simpatičen, ki drugače misli, ki ima drugačen okus, ki je obremenjen s predsodki ...

Hitro so se odvili dnevi mojega bivanja v Sloveniji. *Kratko, a sladko*, kot radi rečemo. Po dveh tednih sem se vrnil v Melbourne, kjer se občutje zime stopnjuje. Za nekatere je zimsko obdobje običajno turoben čas. Pogosto se vleče megla, dnevi so kratki in domov se velikokrat vračamo že v temi. Depresija postane redna spremljevalka in številni hodijo naokoli s kislimi obrazi. Morda so nam v teh zimskih dneh lahko v pomoč misli duhovnika Phila Bosmansa, ki jih je naslovil *Tu je dovoljen tudi smeh*. »Pravijo, da se ljudje ne smejejo več. Kakor da bi nad mesti in po ulicah, na hišah in tovarnah, na avtomobilih, avtobusih in vlakih, nad blagajniškimi

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2023** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | ISSN 1443-8364

pulti in okenci v uradih visel velik napis z velikanskimi črkami: Tu smeh ni dovoljen.

Zdi se, da nas je smeh zapustil, ker je v naših bivališčih hkrati z ljubeznijo umrlo tudi veselje. Živimo v turobnem svetu. Sodeč po tisku in radiu v naši deželi kmalu ne bo več človeka, ki bi bil zadovoljen s tem, kar ima. Izza nepristopnih okopov svojih štirih sten pošiljamo ostre kritike in burne proteste. Ljudje so v sebi umrli od hladu. Ne delaj tako kislega obraza! Ne hodi okoli s tako povešenim nosom! Doma in na ulici bodi nasmejan! Pristrčen, zdrav smeh ti je danes potreben bolj kot kdaj koli. Smeh osvobaja!« Obilo uspeha pri tem želim sebi in vsem, ki to berete.

Z vami bi rad delil še nekaj misli ob prazniku Marijinega vnebovzetja, ki ga bomo obhajali 15. avgusta. Ljudem ni lahko

razumeti Marije, čeprav jo imajo vsi zelo radi. V srcu, ki je daleč od Boga, bomo

prej našli vdanost Mariji kot Jezusu. Vsepovsod je ljubljena, verjetno zato ker je Marija mati. Matere zlasti majhni otroci navadno ne razumejo, temveč ljubijo. Neredko se zgodi, da tudi človek pri osemdesetih umre z besedo mama na ustnicah. Mater dojemamo bolj s srcem kot z razumskim razglabljanjem, mati je bolj poezija kot filozofija, kajti preveč je resnična in globoka, blizu človeškemu srcu. Tako je z Marijo, Materjo vseh Mater, ki je ne dosežejo ljubezen, dobrota in usmiljenje vseh mater sveta skupaj. Marija je umirjena kakor narava, čista, vedra, jasna, uravnovešena; lepa kakor tista narava, ki je daleč od sveta – v planinah, na deželi, ob morju, na modrem ali zvezdnatem nebu. Marija je tudi močna in čvrsta, urejena, trajna, neuklonljiva, polna upanja, saj je v naravi življenje vedno znova okrašeno

z nežno lepoto cvetja in dobrotljivo razdaja bogastvo sadov. Marija je preveč preprosta in nam je preblizu, da bi jo občudovali. Opevajo jo čista in zaljubljena srca, ki tako izražajo tisto, kar je v njih najboljšega. Mati je vsem in vsakomur. Edina zna tako edinstveno čebljati s svojim otrokom in se mu nasmihati, da lahko tudi najmanjši uživa to ljubkovanje in odgovarja na to ljubezen s svojo ljubeznijo. Marije ne razumemo, ker nam je preblizu. Bog jo je izbral, da prinaša ljudem milosti, božanske dragulje svojega Sina. Tukaj ob nas je; čaka in vedno upa, da bomo opazili njen pogled in sprejeli njen dar. In če ima kdo srečo, da jo razume, ga ugrabi v svoje kraljestvo miru, kjer je Jezus kralj in Sveti Duh dih nebes.

Naj nam njena mogočna priprošnja izprosi vseh potrebnih milosti na naši življenjski poti.

p. Simon Peter Berlec

Neža Maurer

(22. december 1930)

Nekaj ali nekdo

Vsak od nas je samotna gora,
otok, mogoče zvezda,
ali nekaj še bolj samotnega,
temnega v temi.

Čudež je že to,
da se pojavi nekaj
ali nekdo,
ki to temo razžari.

In nič več.

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

NOVOMAŠNIKI 2023

Cerkev v Sloveniji že vrsto let občuti veliko pomanjkanje duhovnikov. Številčno močne generacije novih duhovnikov iz sedemdesetih let se poslavljajo, zdaj pa je novomašnikov vse manj. Kljub temu smo lahko hvaležni, da so letos vsaj trije. Na praznik

apostolov Petra in Pavla je v ljubljanski stolnici mašniško posvečenje po rokah nadškofa Stanislava Zoreta prejel Blaž Zorko iz župnije Koseze. Posvečevalec ga je pri pridigi spomnil na to, kaj pomeni stati pred Bogom, odgovoriti na njegov klic, se z vsem srcem okleniti Kristusa, da bi mogel biti njegov zvesti služabnik. Poudaril je, da bo kot duhovnik najprej služil z molitvijo, potem pa tudi z delitvijo zakramentov. Zagotovil mu je, da ga bo spremljal z molitvijo kot brata in Kristusovega duhovnika ter k molitvi zanj povabil tudi druge. V stolnici sv. Janeza Krstnika v Mariboru pa je nadškof Alojzij Cvikel v duhovnika posvetil Klemena Gartnerja iz župnije Sv. Križ nad Mariborom. Pri nagovoru pred posvečenjem je nadškof

Cvikel v središče postavil odlomek iz Apostolskih del, ki govori o Petrovi čudežni rešitvi iz ječe. Gospod ga je rešil, ker mu je zaupal posebno poslanstvo. Po besedah nadškofa je posebno poslanstvo zaupal tudi novomašniku Klemenu. Dejal je še: »Čez nekaj trenutkov boš postal duhovnik. V tem novem poslanstvu se zavedaj, da se je Gospod osebno ozrl nate in te poklical. Naj te vedno spremljata veselje in hvaležnost za ta dar. Vedno ostani odprt za Božje darove, da te bo lahko dosegala Božja moč tudi v času težav in preizkušenj!« V nedeljo po prazniku apostolov je v Marijini romarski cerkvi v Petrovčah zakrament svetega reda prejel še dominikanec Drago Ferencek iz ljubljanske župnije Sv. Križ. Podelil mu ga je celjski škof Maksimilijan Matjaž.

FORUM ZA DIALOG NA BALKANU

Koper je sredi junija gostil medversko srečanje, na katerem so sodelovali predstavniki katoliške, pravoslavne, luteranske, islamske in judovske vere iz Slovenije ter balkanskih in nekaterih drugih držav. Srečanje je pripravila Slovenska škofovska konferenca, med gosti je bil tudi vatikanski državni tajnik kardinal Pietro Parolin. Kot delegat papeža Frančiška je opozoril, da so balkansko regijo nekoč poimenovali sod smodnika, a hkrati »smo v regiji videli tudi veliko izjemnih primerov sožitja med pripadniki različnih narodnosti, kultur in izpovedi«. Na Balkanu izzivi vseeno ostajajo. Med drugim je treba

nenehno vlagati v kulturo srečevanja, »da ne bo prevladala kultura spopada«. Kardinal Parolin je koprskemu srečanju predstavnikov različnih religij pripisal velik pomen. Kot je dejal, je treba s takšnimi srečanji nadaljevati in se še bolj truditi, ker smo v obdobju, ki ima drugačne značilnosti od preteklih. Forumu, ki je potekal v Frančiškovi dvorani v Kopru, sta zvečer sledila še srečanje Mladi za mir in kulturni program z orgelskim koncertom v stolnici. Sklenili pa so ga z nedeljsko sveto mašo, ki jo je daroval kardinal Parolin.

PREDSEDNICA S SLOVENSKIMI ŠKOFI

Predsednica države Nataša Pirc Musar se je konec junija na povabilo predsednika Slovenske škofovske konference škofa Andreja Sajeta v Novem mestu srečala z našimi škofi. Govorili so o nedavnem medverskem srečanju v Kopru z naslovom Forum za dialog in mir na Balkanu, na katerem je sodelovala tudi sama. Škofje so se ji zahvalili za njeno sodelovanje pri izvedbi tega projekta. Upajo, da bo državno vodstvo tudi v prihodnje podpiralo trud Cerkve na področju graditve

družbenega sožitja ter omogočalo uresničevanje verske svobode tako javno kot zasebno. Precej pozornosti so namenili prizadevanjem za spravo v našem narodu. Prepričani so, da imajo Cerkev, druge verske skupnosti, pa tudi država pomembno vlogo pri tem. Sem sodi tudi iskanje možnosti za dostojen pokop nasilno pobitih pri Macesnovi Gorici – gre za doslej največje odkrito množično morišče, kjer so dočakali smrt slovenski možje in fantje. Govorili so še o možnem obisku papeža Frančiška v Sloveniji, ki so mu naklonjeni tako predsednica kot škofje.

SLOVENIJA IZVOLJENA V VARNOSTNI SVET

Slovenija bo prihodnji dve leti znova članica Varnostnega sveta Združenih narodov, najpomembnejšega organa svetovne organizacije. Na volitvah v Generalni skupščini je v začetku junija prepričljivo premagala konkurentko v vzhodnoevropski skupini Belorusijo. Slovenija je na tajnem glasovanju dobila 153 glasov, Belorusija pa 38. Glasovalo je 192 držav, ena se je vzdržala. Za izvolitev je bila potrebna dvotretjinska večina oziroma najmanj 128 glasov. Slovenija bo kot opazovalka delo Varnostnega sveta spremljala od letošnjega septembra, s 1. januarjem 2024 pa bo za dve leti nestalna članica Varnostnega sveta. Kandidaturo je po napadu Rusije na Ukrajino vložila vlada Janeza Janše, ker je bila edina kandidatka iz vzhodne Evrope, Belorusija, vpletena v začetek vojne. Rusija je Ukrajino napadla tudi z njenega ozemlja. Če upoštevamo to dejstvo, potem ni presenetljivo

glasovanje v Generalni skupščini. Slovenijo so podprle države, ki podpirajo resolucije o vojni v Ukrajini. Te od Rusije zahtevajo, naj umakne svojo vojsko iz Ukrajine in pozivajo k pravičnemu ter trajnemu miru.

ŠKOF MAKSIMILIJAN MATJAŽ DELEGAT ŠKOFOVSKE SINODE

Papež Frančišek je 7. julija imenoval 450 udeležencev, ki se bodo oktobra udeležili prvega splošnega zasedanja

škofovske sinode o življenju Cerkve. Med njimi je tudi celjski škof Maksimilijan Matjaž, ki bo na sinodi zastopal Cerkev v Sloveniji oziroma našo škofovsko konferenco. Papež Frančišek je na sinodo povabil tudi več deset redovnikov in redovnic ter laikov z vsega sveta. Seznam še ni popoln, saj bodo nanj brez glasovalne pravice dodali še več strokovnjakov in predstavnikov nekатоličkih krščanskih skupnosti. Tema sinode je »Za sinodalno Cerkev: občestvo, sodelovanje, poslanstvo«, oktobrsko zasedanje pa predstavlja zaključek prvega dela sinodalnega procesa, ki ga je papež Frančišek začel leta 2021.

DAN SPOMINA NA ŽRTVE KOMUNISTIČNEGA NASILJA

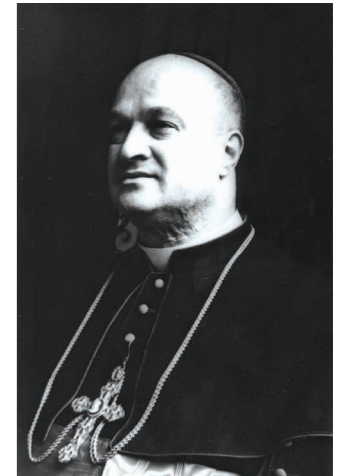
Na Trgu republike v Ljubljani se je na predvečer dneva spomina začela slovesnost, s katero so se žrtvam komunističnega nasilja poklonili Civilna pobuda Prebudimo Slovenijo, Vseposvojitev, Nova Slovenska zaveza in Združeni ob lipi sprave. Za nacionalni dan spomina na žrtve komunističnega nasilja je bil 17. maj izbran zato, ker so ta dan leta 1942 partizani prve čete Šercerjevega bataljona v soteski Iške umorili več romskih družin iz Vrbljen in Podpeči. Med pobitimi je bilo 49 oseb romske in štiri slovenske narodnosti, od tega 24 otrok. Večer je bil prepleten s prižiganjem in polaganjem sveč, z zbranostjo in tišino, pa tudi pesmijo in molitvijo. Prebrali so nekaj imen žrtev, ki so končale v grobišču Pod Macesnovo gorico. Varuhi spomina, ki so posvojili žrtve, so povedali svoje konkretne zgodbe ter za koga molijo in zakaj. Predsednica civilne iniciative Prebudimo Slovenijo Vlasta Doležal Rus je v nagovoru med drugim spomnila: »Mnogi naši rojaki se danes izogibajo misli na te mračne zgodovinske dogodke. Nočejo misliti nanje. Morda tudi zato, ker ne verjamejo, da se je kaj tako nečloveškega sploh lahko zgodilo. Do neke mere jih razumemo, ko kričijo svoj: pustite nas živeti! Toda križ zgodovine je tu, in treba ga je prepoznati in nositi. Šele po priznanju resnice lahko smelo naredimo naslednji korak. V preteklih desetletjih je bilo več kot dovolj pričevanj, raziskav, dokumentiranja o temnih pegah naše zgodovine. Zato si glede preteklosti ne moremo več zatiskati oči. Tudi ni dovolj, če le zamenjamo preživele

spomenike, rekoč: niso več aktualni. Komunistično nasilje je na ozemlju današnje Slovenije od poletja 1941 do januarja 1946 terjalo na deset tisoče nasilnih smrti civilnih oseb in vojnih ujetnikov. V desetletjih totalitarne vladavine je bilo z vsemi oblikami kršenja človekovih pravic in svoboščin prizadetih več sto tisoč prebivalcev Slovenije. Nad delom naroda je bil storjen genocid ... S to slovesnostjo želimo storiti korak naprej. Zase in za vse omenjene nocoj prižigamo sveče spomina in upanja,« je še dejala. Na slovesnosti, so predvajali tudi nagovor misijonarja na Madagaskarju Pedra Opeke: »Ko se boste poklonili vsem slovenskim žrtvam, ki še danes nimajo grobov, mrliških listov in dobrega imena, Bog daj, da bi bila ta prošnja čim prej uslišana in uresničena. Naša prošnja je smiselna, globoka in pravična,« je dejal Pedro Opeka in spomnil na svojega očeta, »ki bi moral biti ubit v jamah v okolici Brnice blizu Hrastnika, kjer ležijo moji sorodniki – stara mama, stric in 22-letna teta. Bili so dobri, pošteni, verni in zavedni Slovenci, ki so ljubili svojo zemljo kot tisoči drugih Slovencev, pobitih po različnih krajih naše slovenske zemlje. Očetu pa je uspelo uiti, ko se je zatekel k Sveti družini.« Spomnil je, da je v Sloveniji še živ spomin na pravičnost, ki prihaja iz dna srca veliko dobrih ljudi. Samo resnica nas lahko osvobodi, da skupaj živimo in delamo, kar nam daje vrednote in skupne cilje v našem življenju, je prepričan slovenski misijonar na Madagaskarju. Spominski večer na slovenske žrtve druge svetovne vojne in povojnih pobojev je pomemben zaradi nujnosti,

da prihodnje generacije Slovencev vedo, kakšna krivica se je zgodila tisočem rojakov. Brez pravičnosti ni pravega bratstva in sožitja med slovenskimi državljani. Resnica in priznanje krivic sta po besedah Pedra Opeke podlaga vsake sprave.

60. OBLETNICA SMRTI ŠKOFA VOVKA

Prvi dan julija je minilo 100 let od nove maše Božjega služabnika nadškofa Antona Vovka, 7. julija pa 60 let od njegove smrti. V rojstni župniji Breznici so mu posvetili Vovkove dneve. Župnik Gašper Mauko si jih je zamislil kot preplet duhovnih, kulturnih, študijskih in romarskih dogodkov. Najbolj odmeven je bil romarski pohod po Vovkovi poti, ki so ga začeli v Trziču, nadaljevali do svetišča Marije Pomagaj na Brezjah, od tam so se napotili v Vovkovo rojstno Vrbo in naprej na Breznico. S tem so Vovkovi rojaki želeli ime škofa ponesti v svet in ga predstaviti širši javnosti, ne le tistim, ki ga poznajo kot svetniškega kandidata. Ob obletnici Vovkove smrti pa je v ljubljanski stolnici maševal njegov šesti naslednik nadškof Stanislav Zore. V nagovoru po evangeliju je med drugim spomnil, da nas Vovk s škofovskim geslom »V Gospoda zaupam«, globoko pobožnostjo do Marije in močno osebnostjo spodbuja, naj stojimo trdno v veri v vseh preizkušnjah živ-

ljenja. Ob 60. obletnici njegove smrti imamo dve nalogi: prva je, da najprej v svojih srcih, v svojem krščanskem in narodnem spominu Vovku postavimo spomenik, kakršnega po besedah Franceta Bučarja zasluži. Druga pa, da po Vovkovih besedah ostanemo zvesti Bogu in življenju. Po besedah nadškofa Zoreta ta čas v zmedenosti ideologij in v nasprotnih vetrovih to nujno zahteva od vseh nas. Z njegovim zgledom, ne glede na vse, trdno stojmo kot kristjani in Slovenci, je še dodal nadškof.

UKINITEV DNEVA SPOMINA

Med spominsko prireditvijo ob dnevu spomina na žrtve komunističnega nasilja na Trgu republike je vlada Roberta Goloba na dopisni seji ta dan spomina odpravila. Sklep o tem je še isto noč objavila v uradnem listu. Golob je že ob uvedbi dneva Janševe vlade dejal: »Očitno bomo morali imeti 9. maj, dan zmage, bolj pogosto, da se bomo spominjali, kaj je resnica.« Veliko bolj neposreden je bil poslanec Levice Matej T. Vatovec. Kot je dejal naslednji dan po spominski slovesnosti, je bila odprava dneva spomina po njihovi oceni popolnoma legitimna. »Zgodila se je čez noč, ker ste verjetno vsi videli, so se že zbirali na Trgu republike ...« Na odločitev vlade, ki je preklicala sklep o razglasitvi nacionalnega dneva spomina na žrtve komunističnega nasilja, so se zvrstili ostri odzivi iz vrst opozicije. Organizatorji spominskega večera so parlamentarni komisiji za peticije predali apel, naj država poskrbi za vpis žrtev komunističnega nasilja v javno evidenco. Vlado pa so pozvali, naj misli na vse Slovence in »ustavi uničujoče drsenje v toleriranje zločina«.

Država naj prvi korak k temu stori z javno evidenco žrtev komunističnega nasilja. Vsem pokojnim bi s tem zagotovili elementarno pravičnost ter izkazali osnovno spoštovanje z uradnim priznanjem, »da so te osebe nekoč živele in so zdaj pokojne«. Breme dokazovanja smrti svojih bližnjih mora namreč po njihovih opozorilih z ramen svojcev prevzeti država, in po uradni dolžnosti mora to storiti sama. Oglasil se je tudi prejšnji predsednik države Borut Pahor. Ocenil je, da je bila odločitev vlade o ukinitvi dneva spomina na žrtve komunističnega nasilja neprimerna in nesprejemljiva. S tem in podobnimi dejanji se po njegovih besedah vračamo v čase, ko sta se glede teh vprašanj konfliktno soočali dve resnici, kar nas pelje nazaj v preteklost. Zgodovinar Jože Dežman pa je dejal, da se spomina ne da ukiniti. »Spomina se ne da dirigirati. To, kar zdaj delajo, pa so preživeti vzorci iz režima, tako se je včasih poskušalo obvladovati javni spomin.«

ODSTOP MINISTRA ZA ZDRAVJE

Vlada Roberta Goloba je med svoje glavne naloge uvrstila ureditev razmer v zdravstvu. Novi koronavirus je na srečo izzvenel kar sam, dolge čakalne dobe in korupcija v zdravstvu so ostale. Golob je napovedal, da je Danijel Bešič Loredan, ki ga je izbral za ministra za zdravje, pravi človek za odpravo težav in utrditev javnega zdravstva. A prvi konec tedna v juliju je Bešič Loredan odstopil, čeprav je Golob še par dni pred tem zatrjeval, da ga v celoti podpira. Na sestanku, ki je trajal le nekaj minut, mu je Golob izročil že napisano odstopno izjavo,

ki jo je nato samo podpisal in odšel. Mnogi, ki niso bili zadovoljni z delom ministra za zdravje, so si oddahnili, pričakujejo pa, da se bo zdravstvena reforma za krepitev javnega zdravstva nadaljevala. Predsednik strateškega sveta za zdravstvo kirurg Erik Breclj se je Bešiču Loredanu zahvalil za odstop, saj je bil prepričan, da tako ne gre več naprej. Politični analitiki pa ocenjujejo, da gre pri odstopu zdravstvenega ministra za poraz premiera Roberta Goloba. Miran Videtič je med drugim dejal: »Premier Golob si je po mojem mnenju precej zaletavo želel pokazati slovenski javnosti, da bo kot dober menedžer rešil zdravstvo. Precej hitro pa smo videli, kam je to pripeljalo ... Dejstvo pa je, da je po umiku Bešič Loredana premier ostal na čistini. Danes nima več nikogar, ki bi ga lahko ob zdravstvenem fiasku dal zamenjati, ampak bo moral sam prevzeti neodgovornost.«

DOBRODOŠLI DOMA

Letošnja prireditev Slovencev iz domovine, zamejstva in sveta Dobrodošli doma, ki je potekala na prehodu iz meseca junija v julij, se je začela z vseslovenskim srečanjem v državnem zboru. Tam je zbrane nagovoril minister za Slovence po svetu Matej Arčon in poudaril, da je Slovenija večja, kot si mislimo. Naštel je nekaj projektov, ki jih sofinancira urad in poudaril, da so sredstva v ta namen povečali. Med uspehi je minister naštel tudi vrnitev skupine Slovencev iz Venezuele – skupaj jih je zdaj že več kot 120. V prihodnje pa si Arčon želi še več sodelovanja med društvi in ustanovami na posamičnih geografskih območjih.

Letošnja tematika srečanja v državnem zboru je imela naslov Slovenec Slovincu, naša mreža je naše bogastvo, izzivi in priložnosti gospodarskega povezovanja za ohranitev in krepitev slovenske identitete med Slovenci po svetu. Dan zatem je sledil posvet o narodni identiteti, ki ga je pripravil Svetovni slovenski kongres. Potekal je v središču Ljubljane, v veliki dvorani

katoliškega inštituta. Privabil je več kot 600 obiskovalcev. Osrednja družabna prireditev je potekala v Vipavi. V pestrem programu so nastopile folklorne skupine, zbori, solisti ... Udeleženci z vseh koncev sveta od Argentine, Venezuele in ZDA do Kanade, Avstralije in drugih držav so se lahko seznanili tudi z vsestransko dediščino mesta, ki ima svoje korenine v antiki. Dogajanje, namenjeno rojakom na tujem, so sklenili prvo nedeljo v juliju s Taborom Slovencev po svetu v Zavodu sv. Stanislava. Zbrani so med drugim lahko prisluhnili okrogli mizi z naslovom Migracije in novodobno izseljevanje, kjer so z udeleženci tabora svoje misli podelili vidni in aktivni člani slovenske skupnosti – od Belgije, prek Argentine in Kanade do ZDA. Škof Anton Jamnik pa je z izseljenskim duhovnikom Zvonetom Podvinskim, ki skrbi za rojake na Švedskem, daroval mašo ob tako imenovani izseljenski nedelji.

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Velikonočni čas smo zaključili s prazniki Gospodovega vnebohoda, ki ga v Avstraliji praznujemo na sedmo velikonočno nedeljo, in z **binkoštnim praznikom** prihoda Svetega Duha. Takoj po velikonočnem času pa praznujemo še **praznik Svete Trojice, praznik Svetega Rešnjega Telesa in Svete Rešnje Krvi (telovo)** ter **praznik Srca Jezusovega** in **spomin Srca Marijinega**. Ker je praznik Srca Jezusovega vedno v juniju, je ves mesec posvečen češčenju Jezusovega Srca. Kot se majska pobožnost v čast Mariji imenuje **šmarnice**, se junijska imenuje **vrtnice**. Božji ljubezni Jezusovega srca smo se priporočali pri mašah ta mesec.

24. Marijinega meseca maja pa je tudi **praznik Marije Pomagaj**, ali, kot jo kličejo nekateri, Marije, Pomočnice kristjanov. V našem narodnem svetišču jo častimo **na Brezjah**, kjer kraljuje nad slovensko domovino in slovenskim narodom doma in po vsem svetu. Na predvečer smo bili povabljeni, da prižgemo sveče in se v duhu združimo z našo domovino in rojaki po svetu ter se Bogu zahvalimo za slovenska krščanska izročila, ki so nam jih posredovali predniki

od časov svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta nam prinesla veselo oznanilo in krščansko vero v 9. stoletju.

Ker je bilo *telovo* na drugo nedeljo v mesecu, ko v naši cerkvi ni svete maše, smo evharističnega Jezusa počastili že nedeljo prej. Nismo imeli telovske procesije, imeli pa smo **češčenje Svetega Rešnjega Telesa** v cerkvi. Mnogi težko hodijo, predvsem pa stojijo ob posameznih

Blagoslov ob zaključku češčenja

oltarjih. Tudi bogoslužnih sodelavcev ni dovolj, da bi lahko procesijo opravili tako, kot naročajo bogoslužna navodila. Mislim, da je tisto, kar šteje, naše srce, ne pa metri, ki bi jih prehodili.

Dan slovenske državnosti je bil letos na nedeljo. Naše rojstne domovine smo se spomnili pri maši, po maši pa smo zapeli slovensko himno – poleg uradne sedme kitice (Žive naj vsi narodi ...) tudi drugo (Komu narpred veselo ...), v kate-

V slovenščini je prebral svojo pesem Ivan Burik Legiša, v angleščini pa Rosemary Poklar.

ri prosimo Božjega blagoslova za svojo domovino. Prisluhnilo smo nekaj slovenskim domovinskim pesmim, tudi **pesmi našega pesnika Ivana Burnika Legiša Ta jezik naš**, v slovenščini in angleščini. Jezik je namreč močan (čeprav ne edini) element naše narodne in domovinske zavesti. Popoldne je bila kratka proslava tudi v slovenskem klubu.

Abbie in Sofia z mamo Carmen Pyragius Macsai na proslavi

Na prvo julijsko nedeljo smo se, kot zdaj že nekaj časa na prve nedelje v mesecu, po maši zbrali v dvoranci k **skupnemu kosilu**. Tokrat nam je **naša gospodinja Angela Dodič** s svojimi pomočniki in pomočnicami spet pripravila BBQ kosilo. **Hvala Angeli, hvala**

Že v soboto sta pripravljali za kosilo in krasili naša gospodinja Angela Dodič in Pierina Marija Zagorc.

Pečenje BBQ (John in Frank) pod budnim očesom Angele

Johnu Macsaiu, Matiju Polajžerju, Simonu Horvatu in Franku Jenku, ki se po dva in dva izmenjavajo za pečenje na žaru. Hvala tudi vsem, ki prinesete solate in peciva, in hvala

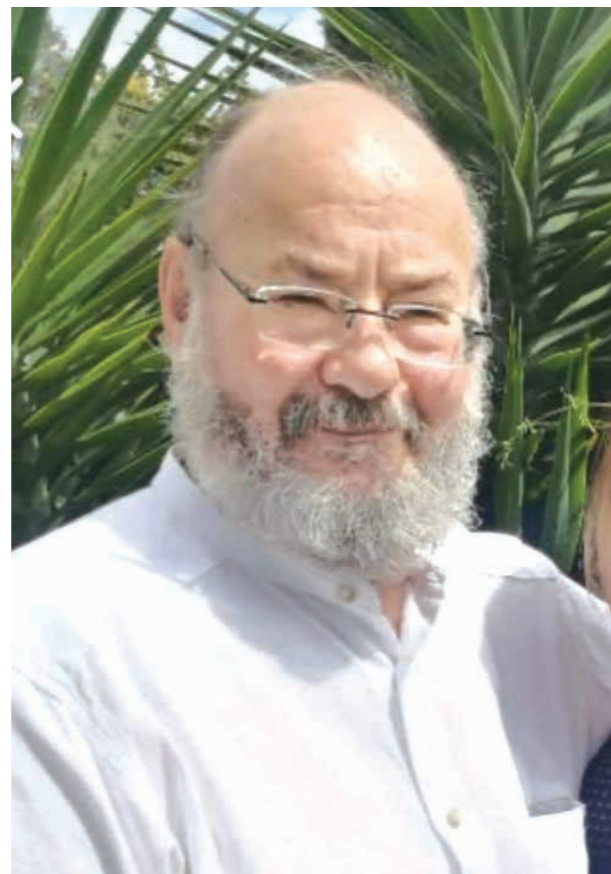
Albina Kalc je največkrat pri pomivanju, opere pa tudi prte.

tudi vsem tistim, ki prinesete pecivo in pripravite kavo oz. čaj na tiste nedelje, ko nimamo kosila. **Bog vsem povrni!** Kot vam je znano, stanujem v preurejeni prejšnji zakristiji, hišo ob cerkvi pa dajemo v najem, da dobimo sredstva za vzdrževanje, za potovanja in za druge izdatke našega misijona in cerkve. Hiša je od konca maja prazna, saj imamo **težave s kanalizacijo**, ki smo jih reševali že prejšnje leto, in z **belimi mravljami**, ki so napadle les v dveh sobah ob cerkvi. Lani in letos smo zamenjali dobrih osem metrov lončenih cevi za hišo, saj so stare in se posedajo ter se v njih nabirajo različni materiali, ki potem onemogočajo tok vode. Upam, da smo zdaj rešili problem. V sobah v hiši pa smo morali odstraniti tla in odpreti spodnji del stene, kjer so bile mravlje. Upam, da smo jih pregnali, v sobah pa bomo namesto lesa položili kakšno

drugačno talno oblogo. **Lani mi je kanalizacijo pomagal urediti Ignac Šimenko, letos pa je kanalizacijo uredil in sobe rešuje izpod oblasti mravelj John Macsai,** za kar sem mu še posebej hvaležen, saj je mojster vseh obrti. **Bog povrni!**

NAŠ POKOJNI

MARJAN MATEJ PODOBNIK se je rodil 14. septembra 1955 v Brisbanu. Umrl je v Adelaidi, 4. aprila 2023. S tem zapisom sem počakal, saj smo se za nedeljo, 2. julija, dogovorili, da bomo imeli zanj spominsko mašo. Vedno je bil blizu slovenski skupnosti v Adelaidi in ponosen Slovenec. Vsi smo ga poznali in bili njegovi prijatelji. Njegov oče Ivan, ki je umrl decembra 2013, ga je pozdravil v večnosti, na

zemlji pa za njim žalujejo skoraj 101 leto stara mama Marica, sestri Agnes in Olga, ter brata Jože in Stane. Od njega so se poslovili 21. aprila 2023 s pogrebno mašo v cerkvi Our Lady of the Sacred Heart v Darri (Brisbane), potem pa so ga pospremili na pokopališče Tallegalla v Tallegalli.

O njegovem življenju in delu veliko povesta govora, ki sta ju pri maši zanj, 2. julija 2023 v Adelaidi, imela najprej njegov prijatelj, s katerim sta skupaj delala kot pravnik (v angleščini), potem pa še predstavnica naše slovenske skupnosti (v slovenščini in angleščini):

Peter Hoban:

Dobro jutro, Father David and members of the Slovenian Catholic community! My name is Peter Hoban. I am a 30 plus years friend of our late dear friend Marian Podobnik. With Father David's permission and your indulgence, I am here today to say a few words about our dear late friend. This is not a eulogy; Marian's funeral took place in Brisbane at his family church attended by his family and friends. I am here with Marian's good friend Robyn McInnis and other friends. I have been here with Marian on at least two previous occasions when I was cordially welcomed by you. Thank you for having us today. This is an opportunity to farewell our dear friend in a manner which we think he would have liked. Marian loved everything Slovenian. He was very proud of his heritage. He loved coming to this place and worshipping with his fellow Slovenians. Similarly, the Slovenian Club in Dudley Park. I joined Marian on a couple of occasions. I remember him devouring more than

one of the cakes made by the ladies and Marian chatting away with relish to his fellow countrymen.

He was always a devout Catholic. Marian was educated in a Marist boarding school in Brisbane. He spent at least a couple of years in the Brisbane seminary.

He then studied law in Brisbane. He was the Associate to a Federal Court Judge who later became a High Court Judge. Marian then did the course in legal practice and was admitted as a solicitor here in Adelaide. Marian worked as a solicitor at the Adelaide City Council. He then worked for the Aboriginal Legal Rights Movement. He loved a challenge and found it in spades working with indigenous communities. He enjoyed every minute of it.

Marian loved to travel especially to Slovenia where he would holiday with family and friends. He could not understand my affection for Venice. *Go east Pete*, he would say, *you will love Slovenia*.

He also travelled extensively to the rest of Europe and the United States on several occasions.

He was a good cook. He attempted to impart his skills to me but I was a failure as a student. *You must taste as you cook, Pete*, he would say to me.

Marian liked a drink. Spirits and wine were his thing. He was never a big drinker but he had a fine palate and was always seeking out quality wine at cellar doors, bottle shops and restaurants. He had an extensive cellar. I have brought with me today the remnants of that cellar which he would want us to share with you as we will after mass.

Marian was a good man; he was as honest as the day was long. There was

not an evil bone in that body of his. He never spoke ill of others. On the contrary – he was always grateful, encouraging and thoughtful. He would never miss a birthday and was the post office's best friend at Christmas time. He was generous to charities.

Marian suffered ill health from an early age. He kept it to himself. He would not have wanted to bother others. But ultimately that ill health got the better of him and he died a couple of months ago from an illness not of his making. A sad end to a beautiful man.

But let me conclude by reminding you that three things mattered to Marian: all things Slovenian, the Church and his family and friends. I think it fitting therefore that we say a final farewell to our dear friend in this Church which he loved so much.

Robyn and I and Marian's other friends here today look forward to meeting you and breaking bread with you and sharing a glass of Marian's wine with you after mass today.

Thank you, Father David, for having us today and allowing us an Adelaide Slovenian farewell to our dear friend Marian. And personally thank you, Father David, for all of those times you unconditionally visited Marian in hospital and gave him the last rites on several occasions.

Srečno!

Rosemary Poklar: Marian je bil zelo ponosen na svoje slovenske korenine, pogosto je potoval v Slovenijo in vztrajno ljubil vse slovensko – od jezika do običajev in tradicije, od hrane in vina do ročnih del, še posebej klekljanja. V preteklih letih se je pogosto udeleževal

naših slovenskih maš, zlasti božičnih in velikonočnih praznovanj. Vedno je prinesel tradicionalno košaro hrane, ki so jo blagoslovili pri velikonočni vigiliji. In užival je v pogovoru s tistimi, ki bi ga poslušali po maši ob pecivu in kavi ali pri kosilu. Le malo pa se nas je zavedalo njegove vloge pri gradnji naše cerkve. Takrat je sodeloval z adelaidskim mestnim svetom in vedno se bom spominjala patra Janeza Tretjaka, našega pokojnega duhovnika, ki je rekel, kako hvaležen je bil za vso Marianovo pomoč, ko nas je vodil skozi zakonitosti gradnje cerkve.

Marian je užival tudi ob obiskih slovenskega kluba, ob vseh okusnih jedeh, ki so jih pripravile naše kuharice, in v prijetnem pogovoru s člani. V času, ko se je klub lotil posodobitve svojih pravil, je Marian pomagal Gibanju za pravne pravice staroselcev, kjer je med drugim pridobil veliko izkušenj za prenovo statutov združenj. Imel je ključno vlogo pri pomoči pododboru, ki je bil ustanovljen za usmerjanje pri razvoju bolj posodobljenih, v prihodnost usmerjenih in vključujočih statutov. Kolikor se spomnim, so vse odločitve o tem, kaj bi bilo treba vključiti ali izključiti iz novih statutov, sprejeli člani pododbora, vendar šele po temeljiti nepristranski preučitvi in razpravi o vseh možnostih, ki jih je predstavil Marian. Marian je posedoval bogato znanje in je to znanje uporabil – ne da bi narekoval pot naprej, ampak da bi usmerjal k premišljenemu odločanju.

Če se tega zavedamo ali ne, je Marian pustil neizbrisen pečat v naši adelaidski slovenski skupnosti. Znamenje, na katerega moramo biti ponosni. Marian, počivaj v miru!

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Sveti čas (20)

Tale naslov se mi je utrnil ponoči, ko spet nisem mogla spati. Ni bila kriva polna luna, ki je že izgubila svoj debeli obraz, bolj vročina, ki niti ponoči kaj prida ne popusti. V Slovenji nas je namreč dosegel vročinski val in ta teden se bodo temperature ves čas gibale tam okoli 34 stopinj Celzija. Sem pomislila, kako se leto hitro obrača. In tako, kot je na splošno razdeljeno na štiri letne čase – zimo, jesen, pomlad in poletje – ima tudi človek popredalčkanega v nekakšnem redu, po obdobjih, ki se ciklično ponavljajo. Pa saj že *Sveto pismo* pravi: »Vse ima svojo uro, vsako veselje ima svoj čas pod nebom.«

Moj sveti čas – poletje – nima nobene zveze s *Svetim pismom*, cerkvijo ali vero. Je bolj uživaško naravnan, ali se vsaj trudim, da bi takšen uspel biti. Vsako leto mi gre to težje od rok. O poletju in plaži v romanih in kratkih zgodbah veliko pišejo sodobni avstralski pisatelji. Potem ko so se otresli prekletstva »busha«, ki je strašil in moril prve evropske priseljence, so začeli Avstralci hedonistično častiti sonce, morje, valove in plažo. Kar ni nič čudnega ob tolikih kilometrih

Hrvaško pivo v avstralskih can coolers v Baški

prekrasne obale in tolikšni moči oceana. Tudi sama sem bila, odkar pomnim, nora na morje, zato mi je njihova filozofija blizu. Z njim so me »okužili« starši; atek je strašno rad plaval in se potikal po kamnitih poteh dalmatinskih otokov, mamica pa je prisegala na sol v zraku, ki da je nujno potrebna za zdrav otrokov razvoj, zato smo kot družina vsako poletje vsaj dva tedna preživeli na morju.

V najstniških letih sem odkrila Silbo, majhen otok brez avtomobilov v zadarskem otočju, nad njim navdušila sestro, pa tudi starša, ki sta potem tja dolgo sama hodila na dopust. Zrelejša sem na Silbo hodila s sinčkom Jonom, še kasneje, ko sta starša opešala, pa smo jo obiskovale vse tri generacije skupaj. V razdobju vsaj petindvajsetih let sem si težko zamišljala poletje brez Silbe (in taroka). Tudi z družino smo se počutili že skoraj domačine, čeprav smo vedno najeli hišo ali apartma, in ko smo eno leto stopili s katamarana obloženi z Jonovim »štafelajem«, platni, lesenimi okviri in ostalimi slikarskimi pripomočki nadebudnega študenta likovne akademije, je atek humorno pripomnil: »Zdaj si bodo pa Silbani mislili, da bodo Mahniči končno zidali.« Pa seveda

nismo. Še parcele si nismo kupili na našem ljubem otoku. Silba bi izgubila svojo izjemnost, za nas že kar svetost, če bi se obremenili z lastništvom.

Zadnja leta, ko vedno hitrejši življenjski tempo narekuje krajše premike in oddihe, je moja morska »rezidenca« postal kamp Bunculuka, stisnjen med planine in mestece Baška na otoku Krku.

Most na Krk, pogled s Krka

Tri ure vožnje imava z Branetom do tja iz Semiča, kar je za avstralske razmere blizu, kajne. Tam se mi vedno znova potrdi, ko si v borovem gozdičku urediva tabor – na najinem bivalnem kombiju dvigneva spalnico, postaviva zunaj nekaj prenosnih omaric za kuhinjo, pa mizo in stole, obesiva viseči mreži, raztegneva ležanika, urediva pasji

kotiček in nalijeva Dingu vodo v posodo – kako malo potrebuje človek in kako hitro je lahko povsod doma. Zanimivo, da letos na Hrvaškem vsi, tako turisti kot domačini, tarnajo, kako drago je postalo, odkar so bili Hrvati sprejeti v Evropsko unijo in kune pred nekaj meseci zamenjali za evre. Cene naj bi poskočile v nebo. Sama pri tistem, kar si na morju privoščiva, kakšnih pretiranih podražitev nisem opazila, morda tudi zato ne, ker moj morski čas zapolnijo druge stvari. Poleg plavanja in branja predvsem opazovanje vsega, kar se dogaja okrog mene. Tako sem

letos na pasji plaži, ki je, mimogrede, najlepši del obale v Bunculuki, postala pozorna na velikega starega psa. Toliko bolj zato, ker je naš Dingo, čeprav je še vedno živahen atlet in vodni akrobat, že prestopil prag poznih pasjih let. Kuža se je v starčevskem tempu privlekel tja s svojo nemško gospodarico, ki mi je povedala, da je star štirinajst let in pol, a še

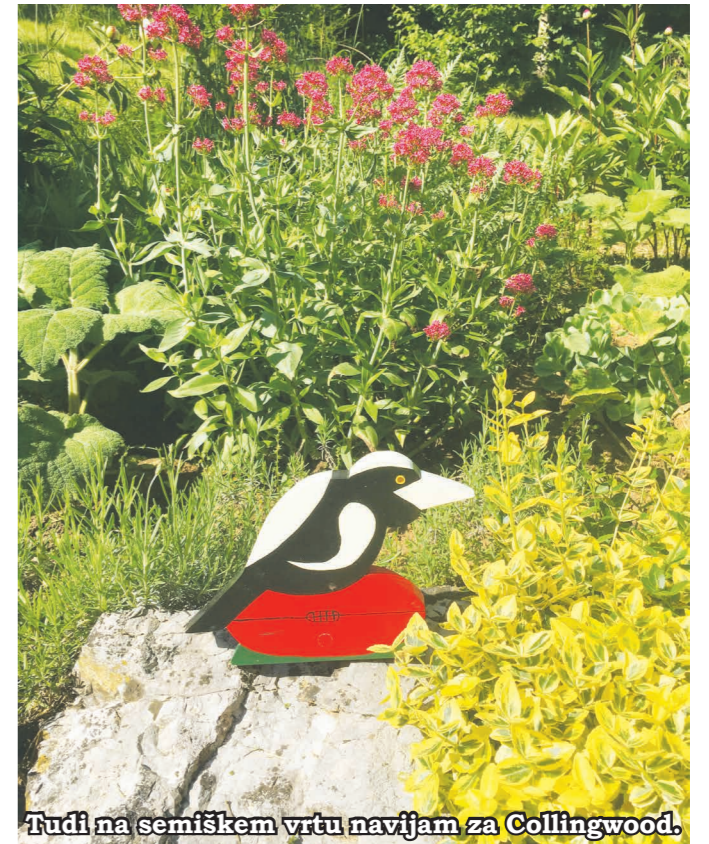
Srečni Dingo ob razburkanem morju

vedno rad živi, četudi se s težavo premika. Torej ima potrpljenje z njim, kot bi ga imela s starim človekom. Tudi v vodo se je pes spravil čisto počasi, čeprav ga je mikala, in samo dvakrat sem ga videla okorno zaplavati po igračo. Gledala sem to srečno bitje in razmišljala, kako fino je živali, ker ne ve, da jo čaka smrt. Tako ljubljien in lepo preskrbljen bo lepega dne, morda prav kmalu, zaspal, brez zapletenega tuhtanja o smislu življenja in končnosti, ki človeka preganja do smrti. Pes je tukaj, živi, in ga ni več. Kot bi prižgal in ugasnil luč, tako nekako.

Lepi so na morju tudi večeri, sploh junijski, ko so dnevi dolgi tja do desetih. Od kampa do Baške je petnajst minut hoje po obalni promenadi, ki je prav tako kot plaža pravi raj za opazovanje. Tako sva enkrat naletela na sestrico in bratca, ki sta v centru mesteca na klopci ob morju igrala kitari in prepevala. Najprej ju sploh nisva videla, pritegnil naju je otroški glas, ki je nič kaj otroško pesem *Zombie* od znane irske skupine Cranberries pel tako, da so ti šle kocine pokonci. In sva ostala

do zaključka »koncerta«, ki je trajal dobro uro, ljudje, predvsem otroci, pa so jima radodarno metali drobiž v nastavljeni klobuk. Deklica je bila drobna, preprosta, s fantastičnim glasom, in fantek popolnoma zatopljen v kitaro, ki je bila skoraj večja od njega, pa jo je s tistimi malimi prstki odlično obvladoval. Med pesmimi sta odigrala celo vsak svoj klasični vložek. Na škarpi v bližini je sedela njuna mama, ki nama je povedala, da je deklica stara deset, fantek pa osem let, da se v glasbeni šoli učita klasično kitaro in da je profesor učencem svetoval, naj čez poletje vsaj desetkrat kje javno nastopijo, tako za vajo. Onadva se tega držita in zdaj ju vozi po Krku, da zaigrata vsak večer v drugem kraju. Pa tudi sicer doma kar naprej vadita in se učita novih pesmi. Pri angleških besedilih hočeta celo zmeraj vedeti, o čem govorijo, preden jih zapojeta. Res užitek je bilo gledati otroka, ki glasbo in petje jemljeta tako krvavo zares. Resno ju je vzelo tudi občinstvo, ki je ploskalo in vzklikalo in odkrito pokazalo svoje navdušenje.

Naj za konec skočim še v Belo krajino, saj so v svetem poletnem času moje ljubice tudi reke – samo da je voda, samo da plavam. Kolpa je kot najbolj čista, topla in prijazna slovenska reka kot nalašč za to. Pa samo dobrih deset kilometrov je

Tudi na semiškem vrtu navijam za Collingwood.

oddaljena od najinega semiškega vrta, kjer so hortenzije – njegov zaščitni znak – v polnem cvetu. V polnem zaletu pa na njem trenutno gnezdijo tudi ptice. In včasih se zgodi, da kakšen ptiček pade iz gnezda. Zato sem naštudirala članke strokovnjakov za prostoživeče živali, ki svetujejo, da nesrečniku z vodo in morda malo hrane (pasja konzerva) pomagaš toliko, da si opomore, potem pa ga v improviziranem gnezdecu nastaviš tja, kjer si ga našel. In opazuješ, ali bodo starši prišli ponj. Lani sva bila z Branetom tako nagrajena s srečnim snidenjem vrabčje družine, potem

ko je »otrok« prenočil v najini kuhinji in zjutraj okrepljen na vse grlo klical mamo in ata. Letos nama je pred nos čofnil dosti manjši kos, po hrbtu še skoraj gol in od vročine popolnoma mlahav. Osvežila sem ga z vodo in ga pustila nekaj ur v hladni hiši, pod večer pa ga spet nastavila na prosto. Kmalu je priletela kosovka s črvom. Ptiček je z mamo za petami

Poletje s semiškim sladoledom in dragim obiskovalcem

poskakoval okrog po travi še naslednji dan, potem sta izginila. Me je spomnil na davno poletje, ko smo imeli s frančiškani duhovne vaje v italijanskem Assisiju. Bilo je vroče kot v peklu in pešačili smo čez polja proti ženskemu samostanu. Na poti je neko dekle pobralo od vročine zmahanega ptička. »Nesimo ga nunam,« sem rekla, »one bodo že poskrbele zanj«. Pa je ena od nun, ko sva ji hoteli izročiti pregreto živalco, zamahnila z roko: »Oh, kar zunaj ga pustita, bo že Bog poskrbel zanj.« Tega ne bom nikoli pozabila, je bila pa zame dobra šola, da človek, ki je svet, ni nujno tudi dober, kot sem prej naivno mislila.

Ravno včeraj sem se pod noč vrnila z Dingom s pokopališča, kamor sva šla zalit rože. Na sredi vrta je stal umazan potovalni motor, njegov lastnik pa je klepetal z Branetom. Poletje je čas, ko se ljudje raztepemo na vse konce. In včasih kakšen »raztepenec« na poti domov zavije tudi k nama, ko živiva tako »na prepihu«, na poti v južne kraje. Tokrat je bil to prijatelj Janez iz Bohinja, ki se je z motorjem vračal iz Albanije in bil preutrujen, da bi »potegnil« še tri ure do Gorenjske. Dolgo dolgo se že nismo videli in res sem bila vesela, da imava v najini skromni enosobni hiški udoben kavč, na katerem sva ga lahko prenočila. In se mi je utrnilo, da ti ni treba biti posvečen, da si (vsaj tu in tam) svet, in da je svet človek pravzaprav tisti, ki ne obrne hrbta drugemu, ko je potreben pomoči; ne človeku, ne živali, še rastlini ne.

»Tam je bil mož, Zahej po imenu. Bil je višji cestnar in bogat človek. Poskušal je videti, kdo je Jezus, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave. Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti moral bi iti tam mimo« (Lk 19,2-4).

Daj mi Zahejevo drevo in moč,
da bom splezal nanj!
Tudi jaz sem majhne postave,
zavržen od političnih sistemov,
nezanesljiv v verskih sistemih,
majhen v priljubljenosti,
premajhen v pogumu in zaupanju,
premajhen, da bi Te lahko videl.

Tudi jaz bi se skrtil za figove liste
pred godrnjanjem množice,
pred njihovimi zahtevami in pravili,
kdo Te sme videti,
kdo Te sme povabiti na obisk,
kdo ima pravico do odrešenja.
Tudi mene ovirajo množice:
množice mojih pomanjkljivosti,
množice želja in potreb,
množice skrbi in dela,
množice nasprotnih glasov,
ki hočejo utišati moj krik.

Tudi jaz potrebujem Tvoj pogled,
ker me vidiš takšnega,
kot me drugi ne vidijo,
ker me pogledaš s ponižno ljubeznijo
in mi vrneš, kar sem izgubil,
ker se k meni povabiš na večerjo,
da lahko poravnam krivice
in zopet z veseljem zaživim s seboj!

p. Pavle Jakob

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
 p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
 Sts. CYRIL and METHIDIUS
 SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Tel.: (03) 9853 7787
 E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

V teh zimskih, letos res kar mrzlih dneh, smo, cerkveno gledano, v času med letom (nedelje med letom), liturgična barva je zelena. V prvih dneh junija sem za štirinajst dni obiskal domovino Slovenijo in po vrnitvi prišel do spoznanja, ki sem ga sicer že poznal, a sem ga tokrat zelo globoko doživljal.

Povzel ga bom z mislimi p. Pavla Jakopa: »Vse, kar je potrebno, da na tem svetu počnemo, in kar vsi zmoremo, je preprosta ljubezen. Tista brez računice in nakazil, brez strahu in izsiljevanja; tista, ki prihaja iz veselja, ki ne skopari s poljubi, ki nima zadrege z objemi, ki ne prešteva odpuščanj in ne pozablja dobrote; daje, a ne pozna posojila, sprejema, pa ne čuti dolga; ne

zmanjkuje ji časa in prostora, ne trepeče za svobodo, uživa pa v miru samote, rada se stiska v družbi, z velikimi ušesi poslušaja, z dobrim jezikom nagovarja, sočutno drži razdaljo in z odprto dlanjo podarja bližino; ne zardeva zaradi mladosti in rasti, se ne hlina zaradi starosti in nemoči; zna biti moški in ženska, pa tudi nebogljeni otrok, a najraje se zgleduje po Bogu, da ne bi zašla na stranpot in ne izgubila svojega spoštovanja.« In prav take ljubezni želim za naprej sebi in tudi vam.

Mesec junij je bila zaznamovan z nedeljo Svete Trojice, s slovesnim praznikom svetega Rešnjega telesa in krvi, Srca Jezusovega ... in ob koncu

z mašo za domovino ter praznikom apostolov Petra in Pavla. Žegnanje v čast zavetnikom naše cerkve in misijona, svetima bratoma Cirilu in Metodu, smo obhajali na prvo nedeljo, 2. julija. Ob koncu maše smo zapeli zahvalno pesem Bogu za vse milosti, ki jih prejemo v našem svetišču. Z velikim veseljem smo ta dan v naši sredi pozdravili citrarko Cito Galič (ki je bila na obisku iz Slovenije) in njeno hčerko Katarino Van Der Linden ter prisluhnili krajšemu koncertu. Z milozvočnimi melodijami, izvabljenimi iz citer, in nežno božajočim glasom hčerke Katarine, sta segli do srca vsakega poslušalca Hvala obema za to enkratno doživetje, ki sta ga kasneje nadaljevali tudi v dvorani. Ob minulem prazniku sv. bratov Cirila in Metoda, našem žegnanju, se še posebej zahvaljujem Božji ljubezni, ki jo s p. Davidom okušava po dobrotnikih misijona, po zvestih sodelavcih, po skritih molivcih, po vseh, ki na tak ali drugačen način kažete, da ste najini sopotniki. Hvala vam za vsak izraz Vaše podpore, za vsako toplo misel, za vsako delovno uro, ki ste jo pustili

v Kewju. Še posebna zahvala pa velja Vsem, ki si od svojega odtegujete, da darujete za potrebe misijona. Bog, ki vidi na skrivaj, naj Vam bo bogat plačnik. Hvala vsem za prinesene dobrote, članicam Društva svete Eme, pod vodstvom Olge Bogovič, pa za njihovo pripravo in postrežbo.

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno

obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Šestindvajseta obletnica smrti patra Bazilija bo v sredo, 26. julija. Mi se ga bomo s hvaležnostjo spomnili pri maši ob 10. uri v nedeljo, 23. julija 2023. Ob tej priložnosti izrekam iskreno zahvalo članicam Društva sv. Eme, ki vsak mesec darujejo za mašo za pokojnega patra, za sestre ter za žive in pokojne članice Društva sv. Eme.

Slovesni praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA bo v torek, 15. avgusta. Ob 10. uri bo slovesna maša, pri kateri bomo obnovili posvetitev slovenskega naroda Materi Božji.

Praznovanje OČETOVSKEGA DNE bomo imeli teden dni pred samim praznikom, v nedeljo, 27. avgusta 2023.

SLOMŠKOVO NEDELJO bomo obhajali v nedeljo, 24. septembra 2023, na sam dan godovnega dne. Naš bl. škof Anton Martin Slomšek je zapisal: »Za nebesa si nabirajte zakladov! Kar bomo tukaj vsejali, bomo tam vekomaj želi. Kakor staro leto bo minilo naše življenje, dobra dela pa nam bodo ostala«.

OBLETNICO BLAGOSLOVITVE NAŠE CERKVE (55.) bomo obhajali v **nedeljo, 15. oktobra 2023, ob 10. uri**. Prvo slovensko cerkev v Avstraliji je 20. oktobra 1968 blagoslovil tedanji

koprski škof dr. Janez Jenko. Ob tej priložnosti se je zbrala velika množica ljudi, med njimi tudi mnogi, ki se dobro spominjajo zgodovinskega dogodka izpred več kot pol stoletja.

ZAKONSKE JUBILEJE (10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 ...) bomo praznovali v **nedeljo, 22. oktobra 2023, ob 10. uri**. Prosim, če sporočite, kdo praznuje, in ne recite: »Saj ni potrebno!« ali pa »Midva ne praznujeva.« Verjemite, praznovati je treba, ker je človek tudi bitje, ki praznuje.

ODŠLI SO

EDWARD (Eddy) PERŠIČ je umrl v torek, 2. maja 2023, v University Hospitalu v Geelongu. Rodil se je 7. julija 1942 v Ravnah pri Črničah. Od njega smo se poslovili v četrtek, 11. maja 2023, v cerkvi Holy Family v Bell Parku. Ob 10.30 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej smo ga pokopali na pokopališču Geelong Western Cemetery. Bil je najmlajši od šestih otrok. Najstarejši brat Jože, sestra Irena in Venčeslava so kasneje odšli v Avstralijo, v Sloveniji sta ostala Mario in Evgenija. Osnovno šolo je obiskoval v Črničah. Po njej je pri Prosenovi družini, ki je živela v Ajdovščini, opravil prvi izpit iz brivske stroke, kjer je bil tudi za vajenca. Rad je povedal, da so šli vsi vsak dan pred delom k maši. Tri leta zapovrstjo je trimesečno prakso opravljal v Mekinjah pri Kamniku. V Srbiji je odslužil dvoletni vojaški rok. Po njem je živel v Novi Gorici in delal v frizerskem salonu, kjer si je pridobil

naziv mojster. Leta 1966 se je poročil s Stanislavo Lozar. Novembra leta 1967 sta se z ladjo Angelina Laura iz Genove odpeljala proti Avstraliji, kjer so že bili njegov brat, sestri in stric Alojz. Bila sta vesela, da sta lahko dve leti preživela s stricem in ženo Slavko v Bell Parku v Geelongu. V mestu je hitro dobil delo kot frizer, v popoldanskem času pa je 31 let delal tudi v tovarni avtomobilov Ford. Leta 1968 se jima je rodil sin David, leta 1972 hči Katarina in leta 1978 sin Peter. Leta 1972 se je družina preselila v novo zgrajeno hišo v Bell Post Hillu, v kateri je živel vse do smrti. Rad se je ukvarjal z vrtnarjenjem. Bil je dejaven član slovenskega kluba Ivan Cankar v Geelongu in tudi dolgoletni član slovenskega pevskega zbora v Geelongu. Ni bil mož mnogih besed, rajši se je izražal z dejanji, s katerimi je pokazal naklonjenost, dobrohotnost in ljubezen. Ko je tovarna Ford zaprla svoja vrata, je vzel v najem Gents Hairdressing business na Pakington Streetu v okrožju Geelong West. Tam je bil vse do konca sam svoj šef. O njem so pisali tudi časopisi in članek naslovili »Old fashioned barber shop«. Zadnja leta je pogosto sedel in se pogovarjal z ljudmi, ampak tudi še dan pred smrtjo je vstal in strigel. Sočutje ženi Stanislavi, hčerki Katarini, sinovoma Davidu in Petru, vnukinjama Clari in Katiji, vnukom Julianu, Andreju in Teu, sestri Ireni Renko v Avstraliji in sestri Evgeniji Anderlič v Sloveniji.

ANTON (Zvone) STOPAR je umrl v torek, 9. maja 2023, v bolnišnici The Royal Melbourne Hospital. Rodil se je 27. junija 1943 v Trzinu. Od njega smo se poslovili v četrtek, 18. maja 2023, v

cerkvi St Matthew's Catholic Church v Fawkner Northu. Ob 11. uri smo darovali mašo zadušnico. Po njej so ga odpeljali na upepelitev. Njegovo zgodnje življenje je zaznamovala tragična smrt očeta Florijana. Mama Pepca je ostala sama s tremi otroki. Po končani osnovni šoli se je vpisal na poklicno šolo v Ljubljani in se izučil za soboslikarja. V tem času sta tako brat Cveto kot sestra Zlata zapustila družinski dom in se preselila v tujino. Kmalu po materini smrti je bil vpoklican na obvezno služenje vojaškega roka. Kmalu po vrnitvi, takrat je bil star 23 let, je v Domžalah spoznal Ivo, se z njo poročil in leta 1967 se jima je rodila edinka Branka. Leta 1971 se je družina, z obljubo svetlejše prihodnosti, preselila v Avstralijo, kjer je bil že nastanjen starejši brat Cveto.

Leta 1974 je družina kupila hišo v Campbellfieldu, v kateri sta z ženo živela zadnjih 49 let. Anton je bil zaposlen kot »spray painter« v lokalnem podjetju, vendar je kmalu postal samostojni podjetnik soboslikar in to delal vse do upokojitve. Rad se je udeleževal druženj v Slovenskem klubu Eltham, kjer je bil tudi član Lovskega kluba in redni igralec biljarda. Strast do športa je gojil vsa leta. Bil je član MotoGP na Phillip Islandu in član nogometnega kluba Bombers, za katerega je navdušeno navijal do konca.

Sočutje ženi Ivi, hčerki Branki, vnuku Janu, vnukinji Anji, pravnukinji Miji in sestri Zlati v Nemčiji.

FRANC GROČL je umrl v soboto, 3. junija 2023, v Sunshine Hospitalu v St Albansu. Rodil se je 30. julija 1923 v vasi Gornji Črnci na Goričkem

v Prekmurju. Tam je hodil v osnovno šolo in doma na kmetiji pomagal očetu, saj mu je mama umrla, ko je bil star 12 let. V Prekmurju je dočakal drugo svetovno vojno, ko so Prekmurje zasedli Madžari. Po vojni je tri leta služil vojsko, januarja 1951 pa se je v kapeli sv. Antona Padovanskega v sosednji vasi poročil z Marijo Vogrinčič. Leto kasneje se jima je rodil sin Franc oz. Frank. Leta 1960 so pobegnili čez mejo v Avstrijo in februarja 1961 prišli v Avstralijo. Tu se jima je po nekaj mesecih rodila hčerka Sylvia. Po nekaj tednih v Bonegilli so prišli v Melbourne in živeli v South Melbourne in v Richmondu. Od leta 1975 je bil njihov družinski dom v St. Albansu oz. v Albanvalu. Oktobra 2002, pred skoraj 21. leti, mu je umrla žena. Z njim je živela hčerka Sylvia, ki je vsa ta leta požrtvovalno skrbela najprej za mamo in potem za očeta. Zadnjih šest mesecev je obnemogel, najbolj zaradi starosti. Pred tremi meseci se mu je zdravje začelo vidno slabšati. Od njega smo se poslovili v torek, 13. junija 2023, s pogrebno mašo v naši cerkvi v Kewju, po maši pa smo ga pospremili na pokopališče Keilor, v grob, kjer že počiva njegova žena Marija.

Sožalje hčerki Sylvii, sinu Franku z ženo Patricio, vnukinji in vnuku, ter dvema pravnukoma in pravnukinji.

MARIJA BLAŽEVIČ, rojena KOPRIVEC, je umrla v petek, 2. junija 2023, v Dandenong Hospitalu v Dandenongu. Rodila se je 10. decembra 1930 v Zaklancu pri Horjulu kot peta v družini šestih otrok Petra in Frančiške Koprivec. Leta 1958 se je v Koprju poročila s Štefanom Blaževićem iz Slavonije na Hrvaškem. Rodili so se

jima trije otroci: Hilda, Magda (zdaj že pokojna) in Branko (tudi pokojni). Z otroki je leta 1972 prišla v Avstralijo k možu, ki je prišel že leto prej. Živeli so v glavnem v Noble Parku. Novembra 2019 je umrl mož Štefan, pokojne pa so že tudi tri sestre in brat; živa je le še sestra v Sloveniji. Že v Sloveniji se je izučila za kuharico. Od nje smo se poslovili v četrtek, 15. junija 2023, s pogrebno mašo v naši cerkvi v Kewju, nato pa smo jo pospremili na pokopališče v Springvale, v grob, kjer že počiva njen mož.

Sožalje hčerki Hildi z možem Ivanom in družino, njeni sestri Tončki v Sloveniji, njenim petim vnukinjam, ter štirim pravnukom in dvema pravnukinjama.

STANISLAVA (Slavka) AMBROŽIČ, rojena ŽELE, je umrla v nedeljo, 11. junija 2023, v Brightonu. Rodila se je 4. aprila leta 1937 v vasi Trnje v Prekmurju materi Mariji Žele in očetu Alojzu. V domačem kraju je hodila v šolo in pomagala doma na kmetiji, dokler se z mamo nista preselili na Notranjsko. V Brežicah je hodila v trgovsko šolo. Odšla je čez mejo in leta 1959 prišla v Avstralijo. Leta 1961 se je v Melbourne poročila z Alojzom Ambrožičem. Rodili sta se jima hčerki: leta 1961 Irena, ki je zdaj poročena z Michaelom, in leta 1967 Sandra, ki je poročena z Ronom. V Avstraliji je najprej delala v Christian Brothers Collegeu, potem pa v tovarni in bila pekarica. Pogrebno mašo zanjo smo imeli v naši cerkvi v Kewju v petek, 16. junija 2023, po maši pa smo jo pospremili na pokopališče Springvale Botanical Cemetery.

Sožalje možu Alojzu, hčerkama Sandri in Ireni z družinama ter trem vnukom.

MARIJA GRIL, rojena ŠAJN, je umrla v soboto, 17. junija 2023, na svojem domu v Greensboroughu. Rodila se je 16. julija 1930 v Knežaku staršema Valentinu in Antoniji Šajn. V Knežaku je hodila v osnovno šolo in pomagala staršem. Leta 1958 se je odločila, da pobegne v Italijo, in še istega leta je odšla v Avstralijo. Tu se je leta 1960 poročila s Francem Grilom in v zakonu sta se jima rodila hčerka Karmen in sin Johnny. Družina je živela največ v Thornburyju, v Prestonu in nazadnje v okrožju Greensborough. Delala je kot pripravljalka letalske hrane. Rožni venec in pogrebno mašo zanjo smo imeli v naši cerkvi v Kewju v četrtek, 22. junija 2023. Po maši smo jo pospremili na pokopališče Keilor.

Sožalje možu Francu, hčerki Karmen z možem Paulom, sinu Johnnyju z ženo Olgo, dvema vnukoma, dvema vnukinjama, ter dvema pravnukoma.

Hčerka Karmen je o svoji mami povedala:

On July 16, 1930, Marija and Valentin Šajn, farmers from Knežak, had their tenth child. They named her Marija. Marija was also known to many as Mici or in her later years as just *mama*. *Mama* was the 10th child out of 11. From the age of 16 she was working for a wealthy family that spent most of their time on the Croatian coast of Opatija on the Adriatic. Her role was to help the family with everyday chores, they dressed her up each time she was with them, they would regularly go shopping in Trieste and they treated her as their own.

At 17 she started working as a waitress in her village and at other surrounding

villages and she highly became sought after. Following that she was employed by the local government council.

Prior to *mama* going over the border, she got locked up for 10 days in what could possibly be described as a dungeon, but more likely a windowless jail cell for treason in the days of communism, all because she wanted to cross over the border to Italy. In 1957, at the age of 26, *mama* with her sister Iva and Iva's now husband Albert successfully crossed over the border into Italy, even though it took three days. Albert, our uncle, being a talented young tailor, then had *mama* and *teta* Iva being the envy of all the other women, being the best and finest dressed whilst at camp in Italy.

She spent 12 months with other Slovenians in camp Altamura before boarding the ship "Toscana" to come to Australia to be with her older brother Joze and his wife Franciska in 1958.

Once in Australia she lived with her brother and his wife and worked at the Mercy Hospital as a kitchen hand with many other Slovenian ladies.

In 1960 *mama* married a young gentleman named Franc at St Mary's Church, Thornbury. It was lucky Franc made it on time to the church as dad broke down with a flat tire on Normanby Avenue, and thankfully a compassionate person driving past gave him their spare, which he returned the next day. They lived in Thornbury for nine months before moving in with *mama's* sister Iva and brother-in-law Albert in Bell Street, Preston, where they stayed for four years.

In April 1962 *mama* and *ati* had their first child, Karmen. Then in 1965, prior to their second child being born, they

moved into their own home in Austral Avenue, Preston, and then Johnny was born in September 1965.

Mama worked most of her life for TAA Airlines in catering at Tullamarine Airport, which was a blessing for us, as we had cheap flights and when *mama* knew we were on a particular flight, she would always organise a dedicated special meal for us, apart from all the other passengers.

Eventually both *mama* and *ati* retired and travelled around Australia in their caravan and would take many overseas trips as well, as *mama* had discounted flights for the rest of her life.

Mama was a proud grandmother of Amanda, Natalie, Christopher and Jordan and great grandmother of Hunter and Braxton, and was loved by everyone.

At the age of 85 *mama* was diagnosed with dementia after her hip replacement operation, but she still lived a wonderful life at home surrounded and looked after by her loved ones and especially *ati*, who looked after her with tender care and love to ensure a good quality of life. *Mama* will be sadly missed by all of us and will never be forgotten, her loving and caring nature will be with us all forever. We love you, *mama*!

MARIJA JERNEJČIČ, rojena MEDEN, je umrla v torek, 20. junija 2023, v Grace Villa Aged Caru v Greensboroughu. Rodila se je 7. aprila 1929 v Selščku pri Cerknici. Od nje smo se poslovili v sredo, 28. junija 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11. uri smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Ob 15. uri (3 pm) smo jo pokopali na pokopališču Keilor.

V družini je bilo devet otrok, pet deklet in štirje fantje. Kot mlademu dekletu se ji je prvi pobeg čez mejo ponesrečil, kasnejši pa je uspel in tako je prišla k svojemu fantu Slavku v Francijo, v Pariz, kjer sta se kmalu poročila. Po nekaj letih sta Francijo zapustila in leta 1965 z letalom prispela v Avstralijo. Po treh dneh bivanja v Avstraliji sta se jima rodila dvojčka Slavko in Janez (John). Leta 1961 se jima je pridružil Marian, leta 1969 pa še Frank. Družina je najprej skupaj s Slavkovim bratom živela v najeti hiški v Northcotu. Kasneje so se preselili v majhno hišo v Fairfield in nato zgradili hišo v Heidelbergu.

Poleg družine se je zelo rada posvečala vrtnarjenju in druženju z domačimi mačkami. Lahko bi jo imenovali žena molitve; nič koliko rožnih vencev je bilo izmoljenih za vse mogoče name. Močno je bila zakoreninjena v veri. K maši ni hodila samo ob nedeljah v Kew, ampak če ji je čas dopuščal tudi med tednom v lokalno cerkev v Heidelbergu.

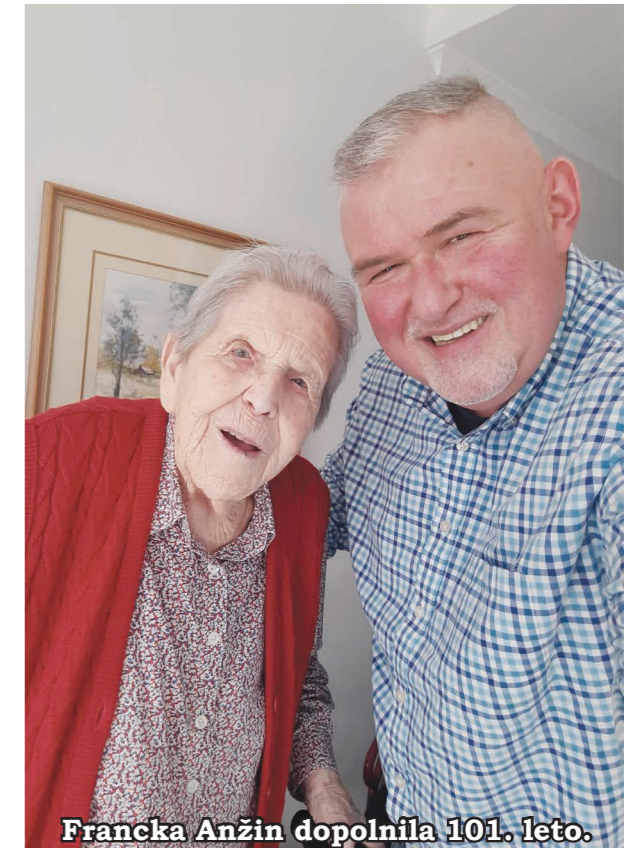
Sočutje sinovom Slavku, Johnu, Marianu in Franku, vnukinjam Nicole, Alysii, Rachel, Katelin in Deborah, vnukoma Matthewu in Danielu, sestri Ivanki v Avstraliji, ter sestri Lojzki v Sloveniji.

Matija in Neda Štukelj

Pavel in Silva Trček

Francka Anžin dopolnila 101. leto.

Marija Žugič

Slovenian Mission Sydney

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

VNUK POJE

Zemlja slovenska, zemljica draga,
daleč si, daleč onstran morja,
kakor kraljična zakleta iz pravljic,
mavrica pisana vrhu neba.

Sončne planine, bistri studenci,
reke deroče, strme gore,
rožne poljane, šumni gozdovi,
vinske gorice in bele ceste.

Kakor na Božjo pot romajo k tebi
goste procesije z vsega sveta;
z zlatimi črkami vsem je zapisana
tvoja lepota na sredo srca.

Rodni dom dedov tam pod Triglavom,
videl morda ne bom te nikdar –
pa te v spominu bom zvesto ohranil,
kakor svetinjo na prsih vsekdar.

Zemlja slovenska, zemljica draga,
daleč za morjem, onstran planjav!
Oj, da sem lastovka, k tebi zletel bi,
in ti ponesel dedov pozdrav.

Mirko Kunčič

MED NAMI JE BILO ...

V mesecu maju smo pri šmarnicah
razmišljali o Božji služabnici mistikinji

Magdaleni Gornik. Toda samo četrtki
in nedelje so kar premalo, da bi jo
še bolje spoznali. Prejšnji dve leti
smo imeli šmarnice tudi ob sobotah
dopoldne, vendar nas je bilo takrat zelo
malo, od pet do osem, zato letos nismo
imeli sobotnih šmarnic in svetih maš
dopoldne. Magdalenino življenje pa je še
vedno velika skrivnost ali uganka, ko jo
je Gospod izbral za posebno nalogo po
težki bolezni in v velikem trpljenju, ki
ga je pridruževala trpečemu Gospodu.
Za nas pa uganka in skrivnost, ker je
še dovolj ne poznamo.

Materinski dan smo praznovali z recita-
lom po sv. maši, program je pripravila
Danica Petrič, nastopili sta Jožica Mod-
rijančič in Lojzka Husarek. Srečali smo
se v naši dvorani in voščili za praznik.
V juniju smo nazdravili stoletniku Otu
Zoretu. Hčerki Mary in Frances
bereta berila in prošnje pri naših
svetih mašah, vsak mesec pa naročijo
sveto mašo za pokojno mamo in ženo
Štefanijo, in se tudi srečamo pri sv. maši
in po njej. V sredo, 7. 6. 2023, na sam
stoti rojstni dan, smo obhajali zahvalno
sv. mašo v naši cerkvi in voščili očetu
za veliki jubilej. V nedeljo, 11. 6., smo

Oto Zore po zahvalni maši

mu voščili tudi na Slovenskem društvu
Sydney pri prazničnem kosilu. Bogu
hvala in hvala očetu Otu za njegov
življenjski zgled!

Telovo smo praznovali v nedeljo, 11. 6.,
s sv. mašo in evharistično pobožnostjo.
Pri sv. maši nas je bilo nekaj več,
procesijo pa je že težko organizirati,
ker starejši težko hodijo, mlajši rod
pa pogrešamo. Praznik žal večkrat
sovpada z dolgim vikendom. Zanimivo,
da je državni praznik v ponedeljek
ostal tudi sedaj, ko je pokojno kraljico
Elizabeto nasledil princ – kralj
Charles. Naši sosodje melkiti in njihov

duhovnik g. Georges Tadourian pa so
obhajali telovo v četrtek, kakor ga mi
obhajamo doma v Sloveniji, in šli zvečer
v procesiji po cerkvi z Najsvetejšim.
Tudi v nedeljo je izpostavil Najsvetejše
za kratko čiščenje. Zgled, ki vleče in
naj vleče! V Wollongongu smo obhajali
samo praznično sv. mašo brez posebne
evharistične pobožnosti.

V torek je godoval sv. Anton Padovanski,
velik priprošnjik in zavetnik nekaterih
naših rojakov. Slovesen romarski shod
in tridnevniko pripravijo hrvaški verniki
in patri frančiškani v Summer Hillu.
Letos je prišel na obisk v Avstralijo
škof msgr. Gerard Anton Žerdin, ki
je tako rekoč naše gore list, saj je bil
rojen in krščen v Lendavi, natančneje v
Čentibi. Družina se je kasneje preselila
v Subotico. Škof Gerard je frančiškan
hrvaške frančiškanske province sv.
Cirila in Metoda, že 40 let misijonar
v Peruju in 21 let škof vikariata San
Ramon. V torek, 30. 5., sta s p. Ivico

P. Darko, p. Ivica Pečnik
in škof msgr. Gerard Anton Žerdin

Pečnikom iz Blacktowna obiskala naš
Merrylands, skupaj smo si ogledali
našo cerkev, poklepetali ob kavi in
šli skupaj na kosilo v naš priljubljeni

Bowling klub. Škof Gerard dobro govori slovensko, kot mi je sam povedal redno bere *Ognjišče*, in obišče svojo zlahto, ki jo ima v Prekmurju.

Dan državnosti smo praznovali v nedeljo, 18. 6., na Klubu Triglav Mounties, v nedeljo, 25.6., pa obhajali sv. mašo za domovino v Merrylandsu in se zbrali na proslavi in kosilu na Slovenskem

društvu Sydney. Na obeh krajih je bil slavnostni govornik veleposlanik RS v Canberri g. Marko Ham. Na Triglavu so zapele Južne zvezde, v Merrylandsu in na društvu sta zaigrali in zapeli citrar-

ka Cita Galič in hči Katarina Van Der Linden. S Cito Galič sta prišla v Avstralijo vnuk Alen Skok in prijateljica Silva Udrih. Želimo, da se lepo počutite med nami in hvala vsem Vam, da ste nam prinesli spet košček doma!

Naša mlada Slovenija vstopa v Kristusova leta – 33. leto. Za letošnji državni praznik si vzemimo za našo popotnico in nalogo spodbudo, da premagamo vsakršno razdeljenost v našem slovenskem narodu, ki se žal spet poglablja. Tako nas je pri sv. maši za domovino spodbudil predsednik Slovenske škofovske konference, novomeški škof msgr. dr. Andrej Saje.

Julij in avgust sta meseca zatišja in za nekatere od nas priložnost, da ste po težkem obdobju epidemije spet obiskali rodni krov. Želimo Vam obilo doživetij, pa tudi doma, v naši Avstraliji, da jih ne bo prehitro zmanjkalo! Oglasite se s kakšno kartico, saj jih že dolgo niste (in nismo) napisali.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V juliju in avgustu so naša bogoslužja kot običajno. Le srečanja molitvene skupine bosta dvakrat oznanjeni drugače, ker imam vsaka dva meseca sestanek duhovniškega sveta v Wollongongu.

Na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. 8., bomo obnovili posvetitev slovenskega naroda Materi Božji. Sv. maši sta ob 9.30 dopoldne in ob 6.00 zvečer. Enako sta sv. maši tudi na mali šmaren, 8. 9. (petek).

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do vključno septembra pa ob 4.00 popoldne: 9. 7., 13. 8., 10. 9. ob 4.00 popoldne. Letos praznujemo 40-letnico blagoslova naše cerkve v mesecu novembru. Cerkev je blagoslovil škof msgr. William Murray iz Wollongonga na 1. adventno nedeljo, 27. 11. 1983. **Obletnico bomo praznovali v nedeljo, 12. 11. ob 5.00 popoldne, ko bo naše žegnanje.** Če bo kakšna sprememba, se obvestimo.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer, v maju, juniju, juliju in avgustu pa ob 5.00 popoldne: 16. 7., 20. 8., 17. 9. Septembra je sv. maša spet ob 6.00 zvečer.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Naša sveta maša je prvo nedeljo v avgustu, 6. 8., na praznik Jezusove spremenitve na gori. Zberemo se v dvorani Rotary Cluba, Ashmore, QLD (bivša Lipa), sv. maša je ob 11.00 dopoldne. Nato gremo skupaj na kosilo. Za druga srečanja in bogoslužja se dogovorimo.

Romanje v Marian Valley ob 14. obletnici kapelice Marije Pomagaj **bo v soboto, 9. 9. 2023.** Sv. maša je ob 11.00 dopoldne. Označimo si datum in uro in se obvestimo med seboj. Naša kapelica ima ob dohodu novo ograjo, zato tudi tukaj izrekam zahvalo in pohvalo rojakom, ki ste poskrbeli za novo pridobitev!

NAŠI POKOJNI

ROMANA MUHA, rojena PECMAN, je nepričakovano umrla v bolnišnici Concord v nedeljo, 23. 4. 2023. Skrbna žena in mama je še naročila sv. maše za svoje najdražje, obnovila naročnino za *Misli* in kot vsako leto poslala svoj dar za Rafaela v začetku leta. V torek pred smrtjo je poklicala iz bolnišnice in prosila za obisk. Obiskal sem jo in ji podelil zakramente. Počutila se je bolje in je bila živahna, kot smo jo poznali. Naslednje dni se ji je poslabšalo in kmalu je dotrpela. Luč sveta je zagledala 30. 1. 1931 v Smrjah v župniji Prem (sedaj župnija Ilirska Bistrica). Komaj enajstletna je med vojno izgubila očeta in mama je morala sama skrbeti za kmetijo in štiri otroke. Po vojni je emigrirala v Italijo. Leta 1957 sta se v Vatikanu poročila z Antonom Muho, naslednje leto pa sta z ladjo Scaubrin pripotovala v Avstralijo. Na poti so doživeli brodolom. Romana je že pričakovala prvega otroka. Potniki so se srečno rešili in z dvema tovornima ladjama so jih prepeljali v Aden v Afriki, od tam pa z drugo ladjo v Avstralijo. Družina je najprej živela v Bonegilli v Viktoriji, kmalu pa so se naselili v Sydneyju in kupili hišo v Croydon Parku, kjer so potem živeli vse življenje.

Romana zapušča sina Borisa z ženo Susan, hčer Nives z možem Leom, hčer Jenny z možem Josefom, vnuke Jamesa, Danielle, Leona z ženo Mirno in hčerko (pravnukinjo) Lydio, Robbija, Veroniko, Klementa, in na Hrvaškem sestro Aldo in družino. Mož Anton je umrl leta 2004.

Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v

sredo, 3. 5. 2023, in jo pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARIJAN HATEŽIČ je umrl v soboto, 22. 4. 2023, v Lake Heightsu, NSW. Rojen je bil 22. 5. 1935 v Podhumu na Hrvaškem, župnija Jelenje (nadškofija Rijeka). Po poklicu je bil izdelovalec boilerjev. V Avstralijo je prišel leta 1960. Leta 1965 sta se poročila z Margaret Mali, ki je bila doma iz Frama pri Mariboru in je bila dolga leta tajnica Slovenskega kluba Planica Wollongong, bralka in krasilka v naši cerkvi vseh svetih. Tudi njuni otroci so radi sodelovali pri naših prireditvah in bogoslužjih. Marijan je bil skrben mož in oče svoji družini.

Zapušča hčerki Vesno in Margaret, sina Filipa z ženo Kelly, vnuke Lyric, Ruderja in Harper, ter svakinji Hedviko in Štefanijo in njuni družini. Žena Margaret je umrla leta 2012.

Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi vseh svetih v petek, 5. 5. 2023, in ga pospremili na staro pokopališče v Wollongongu – Coniston.

ALOJZ SLATINŠEK je umrl v sredo, 3. 5. 2023 zvečer, na svojem domu v Guildfordu. Rodil se je 14. 7. 1946 v Ljubnem ob Savinji. Izučil se je za mizarja in prišel v Avstralijo leta 1966. Štirinajstega avgusta 1971 sta se poročila s Štefanijo Martinyak še v naši stari cerkvi sv. Rafaela. Za Lojzeta in njegovo družino lahko rečemo, da je bil naš Merrylands resnično njihov drugi dom in tudi sami so resnično skrbeli za naš slovenski in Božji dom v Merrylandsu. Lojze je veliko pomagal pri raznih delovnih akcijah,

gradnjah, obnovah naše cerkve, dvorane in prostorov, prav tako sinovi Mark, Richard in Alex, žena Štefka je cerkvena pevka, sinovi in vnuki so bili ministranti. Lojze je vsa leta stregel pijačo v naši dvorani, poklepetal, se razživel v naši družbi. Rad je pomagal drugim. Sam je bil skromen, ni veliko govoril, tisto, kar je povedal, pa je bilo na mestu. Bil je pobožen. Še v težkih preizkušnjah ali takrat, ko se nismo mogli srečevati zaradi koronavirusa, je vsako nedeljo prišel že zgodaj, pogledal, če je vse v redu, vprašal, če kaj potrebujem, šel v cerkev, zmolil za svoje najdražje, za tega ali onega ... Skupaj smo bili pri sveti maši. V boleznih je prejel zakramente.

Lojze zapušča ženo Štefanijo, sinove Marka, Richarda z ženo Evelyn, Alexandra, vnuke Richarda, Matthewa, Marcusa, Alexandra, Jamesa in Diano, ter v Sloveniji sestro Marijo – Mici in njeno družino, družino pokojnega brata, nečake in nečakinje.

Pogrebno sv. mašo smo darovali v naši cerkvi sv. Rafaela v sredo, 10. 5. 2023. Zbrali smo se polnoštevilno, zapel je naš mešani zbor. Po sv. maši in molitvah je bil pokojnik upepeljen.

JOŽE KOŠOROK je umrl v soboto, 20. 5. 2023, v bolnišnici Braeside, Prairiewood, NSW. Rodil se je 17. 3. 1927 v Lončarjevem Dolu v župniji Sevnica. Izučil se je za mizarja, bil med vojno partizan, leta 1951 pa je z ladjo Scabrin pripotoval v našo daljno deželo, najprej v Cairns in Brisbane, kjer je sekal sladkorni trs. Kasneje je delal kot tapetnik in pohištveni mizar, skupaj z našimi sorojaki so prirejali zabave, kulturna srečanja in ustanovili prvi

odbor društva Planinka. V Brisbanu sta se spoznala z Lojzko Tomažin in se leta 1955 poročila v cerkvi Svete-ga Duha, New Farm. Družina se je kasneje preselila v Sydney, v Bossley Park. Jože je bil dolga leta naš cerkveni pevec in bralec pri bogoslužjih v Merrylandsu, s svojim klenim, prijetnim glasom je bral pasijon na cvetno nedeljo in veliki petek. Nekaj let je vodil podporno skupino za rojake, ki so potrebovali pomoč, bili v najrazličnejših stiskah ali težavah, ostareli in osamljeni. Pred leti mi je potožil: »Škoda, da te skupine že dolgo ni več. Še bolj pa je boleče, da med nami, rojaki, marsikje večkrat ni trdne opore!« Še vedno pa je imel za vsakega od nas prijazno besedo, ostajal je šegav. Redno je prihajal k naši molitveni skupini in sveti maši ob četrtek, rad je pomagal pri naših dejavnostih, pri prodaji rabljenih predmetov »Garage Sale«, poživil našo družbo na romanjih, izletih in ob drugih priložnostih in nas nasmejal s kakšnimi svojimi štorijami. Ob vseh talentih pa je ostal skromen in pobožen, v molitvah je priporočal svoje najdražje, tega ali onega znanca. Pisal je celo avstralski in slovenski vladi, pa Svetemu sedežu v Rim, da bi se kristjani bolj zavzeli za javno življenje, »pa da bi začeli moliti Oče naš v obeh parlamentih«. Kakšna vera, kakšno upanje je vedno živelo v njem! Zadnje leto in pol ni mogel več v našo cerkev in na kor, zato je sprejemal Jezusa v svoje srce vsak prvi petek. Zadnjič sem ga obiskal v bolnišnici v Liverpoolu, obhajal sem ga in mazilil, in takrat mi je že naznanil: »Veste, pater, počasi gremo, še malo ... Kmalu bomo v nebesih.« »Oh, ne še, saj se

bova še videla,« sem mu dejal. Res je kmalu odšel k Očetu.

Jože zapušča sina Cirila z ženo Anito, sina Edwarda z ženo Michelle, hčer Vido z možem Tomom, sina Viktorja, štiri vnuke in tri pravnuke, v Sloveniji pa sestro Marico in družino, in druge sorodnike.

Pogrebno sv. mašo smo obhajali v sredo, 31. 5. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu ob veliki udeležbi rojakov, pri sv. maši je pel naš mešani zbor. Jože in žena Alojzija počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARTA KARBIČ, rojena BARIČ, je umrla v torek, 23. 5. 2023 popoldne v bolnišnici v Liverpoolu, NSW. Rojena je bila na Zavrhku v župniji Vreme pri Divači. Po poklicu je bila delavka. Leta 1956 sta se poročila z mehanikom Izidorjem Karbičem iz Orehka pri Postojni.

Marta zapušča hčer Sylvio z možem Rudolfom, hčer Susan z možem Petrom, vnuke Kristino, Petra, Leona, Daniela, tri pravnuke ter svakinji Lidijo in Angelo z družinama, v Sloveniji pa brata Zmaga in njegovo družino. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 2. 6. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na pokopališču Forest Lawn, Leppington.

JOHN NEUMEISTER je umrl v soboto, 17. 6. 2023, v Barrack Pointu pri Wollongongu. Rojen je bil 21. 8. 1926 pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. Zapušča hčer Marieanne in sina Johna, vnuke Bena, Nadine, Madison, Jacoba, Georgio, in pravnuke Isabello, Jasperja in River. Žena Irena je že pokojna. John

je redno prihajal k naši slovenski sv. maši v Figtreeju pri Wollongongu in bil povezan z nami.

K cerkvenemu pogrebniemu obredu, ki ga je vodil domači župnik iz Warrawonga, so se zbrali v petek, 23. 6. 2023, v kapeli pogrebnega zavoda Rankins Funeral Home v Warrawongu. Nato je bil pokojnik upepeljen. Hvala Ivanu Rudolfu za sporočilo.

FRANCKA – FRANCES ZORZUT je umrla v domu starejših Minchinbury Manor, Rooty Hill, NSW, v nedeljo, 18. 6. 2023. Rodila se je 10. 4. 1930 v Gornjem Logatcu v kmečki družini kot druga od sedmih otrok. Vojni in povojni čas tudi za njeno družino nista bila lahka. Oče in mati sta zgodaj umrla, starejši brat je bil ubit, mlajši brat pa je šel v Avstralijo in tudi Francki omogočil, da je prišla za njim iskat boljši kos kruha. Francka se je poročila z Oskarjem Zorzutom iz Vipolž v Goriških Brdih. Svojo družino in dom sta ustvarila v Smithfieldu, rodil se jima je sin Eddy. Družina je bila vedno gostoljubna, v dom so veliko veselja prinašali sin Eddy, snaha Donna in vnuka Lachlan in Joshua. Francka je bila skrbna žena in mama, odlična kuharica – družina in prijatelji so se veselili njenih dobrot. Rada je obdelovala vrt, gojila rože.

Francka zapušča snaho Donno, vnuka Lachlana in Joshua, v Sloveniji pa sestro Rezko z družino in druge sorodnike. Mož Oskar in sin Edward sta že pokojna.

Pogrebno sv. mašo smo obhajali v petek, 30. 6. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merylandsu in jo pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

MEDITATION GARDEN

My garden behind the house is not a botanical garden, but to me it is a paradise, a gift from God, my Creator. In spring there is lettuce, parsley, dwarf beans and flowers, all in lush growth. I see God's glory in all the growth. Already before spring, the Mulberry tree before the leaves have started to bud on the branches, a small fruit hardly a centimetre long started to appear. When the fruit is ripe, I enjoy eating them, thus colouring my lips and fingers purple red. The power behind this lush spring growth constantly reminds me of my Creator, who is the cause of all creation. We sow ... he grows. What a beautiful gift you are giving me every spring, throughout the summer and into autumn. I reflect on how many living things are born each day, given life and to each human being in life a mind and a soul – how can anyone truly understand such beauty. Time is approaching when I will have to leave this God's gift, my beautiful earthly treasure. I hope that after I accomplish my penance in purgatory for my wrong doings to become clean in your likeness, God, and that you will take me into your great love. I think to myself, if you only give me in your paradise what I have here on earth in my garden, I would be forever happy. I am aware that your love is stronger than my weakness, and ask that you be with me even after I fail you. Don't let me go, after all I am your creation. I can only bring you what I have, both, good and bad. Accept me as I am, Lord, you understand me better than I do.

Jože Košorok

Našemu očetu OTU ZORETU za njegov 100. rojstni dan, 25. junij 2023

»V 100 letih se lahko veliko zgodi ...«

Tako se je začel naš mali poklon očetu Otu Zoretu za njegov 100. rojstni dan, ki smo ga nedavno praznovali v slovenskem klubu v Wetherill Parku. Omeniti moramo, da so bili člani odbora slovenskega kluba izjemni in so zelo skrbno pripravili za našega očeta in našo družino tako pomembno praznovanje. Naš stari oče je živel pod avstro-ogrskim cesarstvom, ki se je končalo leta 1918. Oče se je rodil 7. junija 1923 v vasici Jelovo pri Radečah na Dolenjskem. Jugoslavija je

Oto Zore s hčerkama Frances in Mary

zdej že pokojno mamó Štefanijo (Stefania), v katoliški cerkvi svetega Patrika na Church Hillu v Sydneyju, kjer smo se zbirali Slovenci. Bil je blagoslovljen z dvema hčerkama, Frances in Mary. Oče je bil priden in delaven človek. Najdalj je delal na železnici. Živelimo v Redfern, Lakembi in na Mt. Druittu. Oče je za svoja leta blagoslovljen z dobrim zdravjem. Še vedno bere in hodi naokrog z malo pomoči, večinoma s palico. Njegova generacija nas je veliko naučila o vztrajnosti, vzdržljivosti in prenašanju stvari brez pritoževanja. Očku so ob njegovem 100. rojstnem dnevu izkazali veliko dobrote družina, prijatelji, pater Darko in slovenska skupnost v Sydneyju. Iz dna srca se zahvaljujemo vsem za izkazane dobrote. Vsi smo zelo hvaležni, da mu je Bog dal dolgo, zdravo življenje in dobre prijatelje. Počutimo se blagoslovljeni!

Frances in Mary Zore

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Marijina dolina – Marian Valley blizu Canungra – postaja čedalje bolj popularno romarsko središče. Zdaj so tam dogradili večjo kapelo Božjega Usmiljenja – Divine Mercy. Naša slovenska kapelica oziroma vrt brezjanske Marije Pomočnice pa je dobil novo ograjo iz nerjavečega železa, ki vidno polepša Marijin vrt in nudi tudi varnejše okolje romarjem, ki obiskujejo našo slovensko kraljico Marijo Pomagaj. Naslednjič sledi slika.

Iz naše srede pa moram poročati o smrti **ALFONZA JOSEPHA ŽNIDARŠIČA**, ki je umrl 17. junija v Brisbanu. Pokojni se je rodil 11. marca 1947 v Kozani v Goriških Brdih. V Avstralijo je prišel leta 1967 in najprej delal kot model za moško garderobo oz. obleke. V Sydneyju je Alfonz v slovenskem društvu spoznal Brigitte, ki je postala njegova žena. Od tam sta odšla v Zahodno Avstralijo, kjer se je Alfonz zaposlil v rudniku Pilbara Mines. Tam je vozil Haulpak (velik rudniški tovornjak). Potem sta skupaj potovala po Avstraliji, se

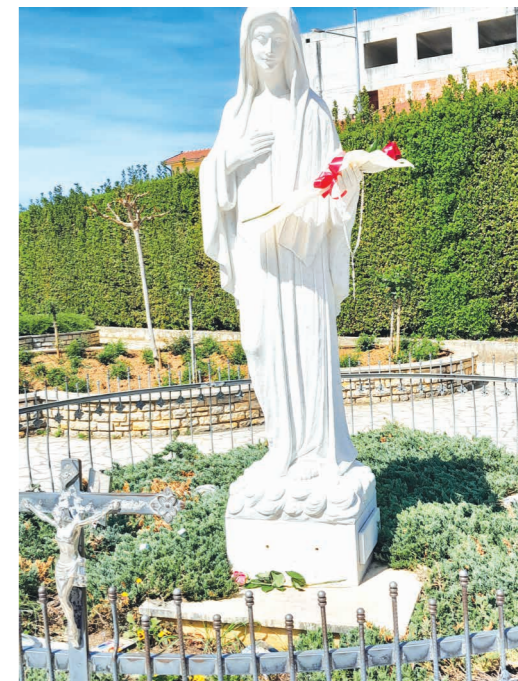
ustavila v Sydneyju in si zgradila dom, kjer so se jima rodili štirje otroci: Amina, Ben, Lee in Mirana. Pokojni Alfonz je bil voznik in lastnik več večjih tovornjakov.

Kot voznik tovornjakov je v 45 letih večkrat prepotoval vse večje avstralske ceste ter obenem užival v avstralski naravi (Australian countryside). Najbolj pri srcu mu je bil njegov zadnji tovornjak Western Star. Njegova hčerka Amina mi ga je predstavila kot dobrega in odgovornega delavca in tudi vdanega in skrbnega očeta. Pokojni zapušča poleg svojih otrok še osem vnukov, to so Živa, Jayden, Ryan, Dominik, Noah, Zach, Henry in Elijah. V slovenski skupnosti smo ga poznali po pogostih udeležbah na društvenih prireditvah, po njegovem edinstvenem športnem avtomobilu ter po prevozih gradbenega materiala v času društvenega gradbišča. Alfonz je odšel v navzočnosti svoje družine, podlegel je raku na kosteh. Po pogrebu je bil pokojnik upepeljen. Naj mu bo Bog dober plačnik. Hvala Ivanu Hlupiču za obvestilo o njegovi smrti.

Dovolite mi, da vključim v ta prispevek še nekaj vtisov s potovanja v Slovenijo.

Ko sem pred tedni z letalom potoval na obisk v Slovenijo, sem premišljeval o svojem prvem daljšem potovanju. Takrat sem se z mamom s kolesom peljal iz Predoselj na dvodnevno romanje na Brezje. To je bilo kmalu potem, ko sem se naučil voziti kolo. Romanje je bilo naporno, ker sem imel takrat občasne težave z astmo, in tudi zato, ker sva ves čas preživela v cerkvi pri raznih obredih in celonočni molitvi rožnega venca. Zdaj, ko se z letalom na ozkem sedežu vozim nepretrganih 14 ur, bi rade volje zamenjal to potovanje z mojim prvim romanjem na Brezje. Da pa bi lahko to moje zdajšnje potovanje upravičeno imenoval romanje, sem vključil v spored tudi avtobusni izlet v Međugorje. To je poseben kraj, kjer kmalu občutiš drugačnost v primerjavi z drugimi romarskimi kraji. Domačini tam so zares verni, prijazni in zaupljivi. V trgovini sem pred blagajno ugotovil, da pri sebi nimam denarnice, in se hitro opravičil, da se bom vrnil, a mi je prijazna gospa rekla, da ni treba, da lahko drugič plačam. Čudil sem se njenemu zaupanju, saj me nikoli prej ni videla. Opazil sem tudi, da ima državna policija, ki skrbi za red v Međugorju, v rokah in v avtu rožni venec. Tega nisem doživel še nikjer. Nekateri skeptični ljudje, ki niso bili nikoli v Međugorju, govorijo, da je tam samo »biznis«, kar ne drži, saj so stvari cenejše kot kjerkoli drugje. Vse mesto očitno priča o globoki veri, ki jo domačini dobesedno živijo.

Na tem potovanju sem se spomnil na pogosta naporna letalska potovanja našega sydneyjskega patra Darka, ki nas večkrat na leto obiše v Queenslandu ter nam nudi slovenski obred svete maše. Veliko duhovnikov in slovenskih škofov nas je skozi leta obiskalo v Avstraliji – tudi v Brisbanu. Tudi oni so morali preživeti dolgotrajne, napore in neprekinjene polete, da so nam v daljni Avstraliji poživali vero in nam nudili duhovno hrano. Več od teh prekomorskih obiskovalcev (duhovnikov in škofov) je zdaj že pokojnih. Spomnil sem se na mariborskega nadškofa v pokoju gospoda Franca Krambergerja, ki je leta 2001, skupaj s takratnim provincialom patrom Stanetom Zoretom in patrom Filipom Rupnikom obiskal našo slovensko skupnost v Brisbanu. Takrat so bili pri nas na Mt Meeju. Nadškof Franc Kramberger je zdaj v pokoju v domu starejših v Lenartu. Namenil sem se, da ga obiščem, in se mu po tolikih letih zahvalim za obisk naše slovenske skupnosti v društveni dvorani v Queenslandu. Čeprav je tiste dni močno deževalo, se je moj brat opogumil, da bo kljub vremenu vozil na Štajersko. Skrbelo me je, če nas bo (nenapovedane) nadškof v pokoju lahko sprejel. Tudi GPS nam je takrat, ko bi ga najbolj potrebovali, odpovedal. Na poti smo srečali policaja

in ga prosili za nasvet. Ker je hudo deževalo, nas je on vodil več kilometrov do Lenarta. Nadškof v pokoju nas je sprejel prisrčno, z odprtimi rokami. Spominjali smo se njegovega obiska naše avstralske farne cerkve St Mary v Woodfordu pred 22 leti. Cerkevni zvonik stoji kot samostojen stolp 30 m proč od cerkve. Naš takratni župnik Brian Taylor je sprejel goste in jim razkazal cerkev in prostore. Na letališču sta jih v gorenjski narodni noši pričakala Stane Cerar ter naša

takrat devetletna Mariah Cuderman in jim izročila šopek rož. Goste smo peljali na ogled krokodilov, kengurujev in koal. Naslednji dan smo obiskali še obalo Tihega oceana, Bribie Island, brisbansko katedralo svetega Štefana in razgledno točko Mt Cootha. Obiskali smo tudi bolnike, ki se niso mogli udeležiti svete maše v društveni dvorani, da jim je podaril škofovski blagoslov (zdaj so že vsi pokojni). Vsega se Franc Kramberger še živo spominja in smo imeli res lepo srečanje z njim. Z gospodom sem delil tudi svoje res lepo doživetje v cerkvi Vstalega Zveličarja v Zrečah, kjer smo se skupaj z mojo avstralsko družino sina Bernarda udeležili večerne maše. Tam je po maši duhovnik povabil vse otroke (ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo), da so pokleknili pred oltarjem pred izpostavljenim Najsvetejšim. Več kot ducat malih otrok s sklenjenimi rokami na kolenih je v cerkvi vodilo litanije Matere Božje. Le najmlajša deklica se je za hip obrnila, pomahala mami v cerkvi, ter hitro nadaljevala češčenje. Tudi tega mojega doživetja je bil škof zelo vesel. Dodal je, da je omenjenega župnika Petra Leskovarja on posvetil v duhovnika. V tem domu starejših sem obiskal še eno dobro znano osebo, Stanko Gregorič. Ima lepo opremljeno stanovanje in dobro oskrbo. Stanka ima res velike zasluge pri delu za slovensko skupnost v Avstraliji, posebno še v času osamosvajanja Slovenije. S ponosom mi je pokazala priznanja, ki jih je prejela od Janeza Janše in predsednika Pahorja. Ta priznanja si res zasluži, to lahko vsi potrdimo. Stanka ima zdravstvene težave, in obljubil sem ji lahko samo, da se je bom spomnil v molitvi.

Seveda sem imel namen čimprej obiskati tudi patra Cirila, toda ravno takrat je čakal na operacijo oči. Zato sem moral obisk preložiti na kasnejši datum, ko je bil že na okrevanju. Snidenje je bilo veselo. Z veseljem nam je pater Ciril razkazal znamenitosti frančiškanskega samostana v Kamniku, ki ima izredno bogato knjižnico. Opazil sem, da pater dela bolj kratke korake in je še vedno na zdravljenju. Marija Anžič nam je postregla z okusno malico. Z obiskom pri patru Cirilu se je zaključilo tudi moje romanje po Sloveniji, za kar lahko rečem samo: Bogu hvala.

Praznujemo neodvisnost naše domovine Slovenije

Culture is about uniting together to participate in shared practices and traditions, celebrating pivotal moments in history that we feel proud of and sustaining traditions for generations to come. And that's exactly what occurred on Sunday, 18th June, at Club Triglav Mounties. Slovenians from all over NSW came together at Club Triglav Mounties to celebrate the free and independent country of Slovenia. Our ancestors, historical traditions and practices, the language, the music, the Slovenian flag and national food is what makes our Slovenian culture whole and are symbols of reflection on June 25.

Slovenian National Day at Club Triglav is an annual event that gets everyone excited each and every year, giving the community a chance to catch up and celebrate everything our beautiful homeland has to offer. The Statehood celebration involves a great deal of preparation and endless hours of behind the scenes work to ensure everything goes according to plan.

As Club Triglav is under Mounties Group, we are incredibly fortunate and grateful to be able to have the Mounties Group of Directors and staff attend along with other notable members from Australian politics and community life to join in on this celebration, providing them with the opportunity to embrace the culture and gain a deeper understanding of the importance of this day in the history of the Slovenian nation.

The program was articulately delivered by the Triglav Mounties Advisory Committee. Special guests promptly arrived just after midday before a mouth-watering three course meal was served. Branko Fabjančič was MC of the event and was supported by President Club Triglav Mounties Peter Kropce who also gave his President message. Kristina Šuber introduced all the special guests and warmly welcomed them.

Special guests this year included Mr. Marko Ham Ambassador of the RP of Slovenia, Ms. Dai Le MP Federal Member for Fowler, Mr. Tri Vo MP State

Member for Cabramatta and Mr. Frank Carbone Major of Fairfield. All special guest speakers were delighted to be celebrating such a poignant occasion with the Slovenian community. All the guest speakers gave a warm address and placed emphasis on the significance of culture as new generations come through. They highlighted the diversity between all the different cultures in Sydney, and how proud they were of all the achievements in the Slovenian community.

Triglav is incredibly fortunate to have the support of Mounties Group who always go above and beyond in their efforts in organising and coordinating the Slovenian statehood event at Triglav. This year marks 10 years since the amalgamation with the Mounties Group and it's awe-inspiring to see the significant contribution of the Mounties staff towards all the Slovenian events held throughout the year. In attendance this year

were Members of the Mounties Board of Directors, staff, CEO Dale Hunt and Triglav Mounties Advisory Committee members and NSW Slovenian Community Representatives. The active Slovenian cultural group Southern Stars performed five songs, one Australian and two Slovenian, along with both the Slovenian and Australian Anthems. Firstly, they performed *I am Australian*, a well-known song allowing everyone to appreciate and reflect on the relationship between the two nations of Slovenia and Australia. Following this was *Siva pot (Country Road)* and lastly a long-time favourite song of the audience, *V dolini tih*, which brought a tear or two to many.

Sincerest thanks to the Mounties Group and staff, Peter Kroppe, Walter Šuber, Kristine Šuber, Branko Fabjančič, Martha Magajna and all the members of the Southern Stars choir for their hours of preparation in the lead up to the event. This milestone of Slovenia's 32nd birthday was a superb opportunity to come together with family and friends, reflect on the importance of this moment in history and recognise all the achievements of the little but dominant European nation, Slovenia.

**Jordan Covich, Triglav Mounties Advisory Committee Member
Manager & Administrator Voice of Slovenian Australians**

Nagovor veleposlanika Marka Hama ob praznovanju Dneva državnosti Triglav Mounties Club, 18. junij 2023

Spoštovani predsednik Svetovalnega odbora kluba Triglav Mounties gospod Kroppe, spoštovani člani Svetovalnega odbora, spoštovani člani Odbora direktorjev Triglav Mounties, spoštovani vice častni konzul Republike Slovenije v NSW gospod Mark Stariha, spoštovani gospod pater Darko Žnidaršič, predstojnik Verskega središča Merrylands in aktualni predsednik HASA NSW, spoštovane članice in člani kluba, drage rojakinje in rojaki in drugi udeleženci.

V veliko čast mi je, da vas lahko nagovorim danes, na vaši proslavi ob dnevu državnosti vsem nam ljube Slovenije. Za mene je današnja priložnost še posebej pomembna, saj sem prvič navzoč na dogodku vašega kluba. Lepo je videti, kako veliko ljudi se je zbralo, da proslavijo rojstni dan neodvisne Slovenije.

Dan državnosti je slovenski državni praznik, ki ga praznujemo 25. junija. Obeležuje spomin na 25. junij 1991, ko je Slovenija formalno postala neodvisna. Na ta dan sta bili sprejeti Deklaracija o neodvisnosti Slovenije in Temeljna ustavna listina o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, sicer slavnostno razglašeni naslednji dan, 26. junija, na Trgu republike v Ljubljani.

Jugoslovanska oblast ni priznala slovenske samostojnosti. Oboroženi spopadi med JLA ter slovensko teritorialno obrambo in slovensko policijo so se začeli 27. junija. Slovenska vojska in policija sta v nekaj dneh ustavili več oklepni enot in vnovič zasedli mejne prehode. Intervencija je bila končana 7. julija 1991 in jugoslovanska vojska se je začela umikati v vojašnice.

Hkrati z razglasitvijo neodvisnosti in vojno, ki je sledila, se je začela še ena bitka – bitka za mednarodno priznanje. Nekatere države so nam bile že v začetku naklonjene, zlasti tiste, ki so bile pod sovjetskim jarmom in so tudi same izkoristile padec berlinskega zidu, da so se otresle nedemokratskega režima ter stopile na pot demokratizacije in liberalizacije, nekatere izmed njih pa tudi ponovne neodvisnosti. Večino ostalih je bilo treba še prepričati, saj za Slovenijo in Slovence številne še niso slišale ali pa so bile do razpada Jugoslavije skeptične.

Slovenci in Slovenke, tako v Sloveniji kot v tujini, smo se pri tem združili za skupni cilj. Dragi avstralski Slovenci in Slovenke, dragi člani kluba Triglav Mounties, naj se vam ob tej priložnosti v imenu samostojne in neodvisne države ponovno zahvalim za vašo podporo in vaše aktivnosti, ki so prispevale k temu, da je bila Avstralija v prvi skupini prekomorskih držav, ki so priznale Slovenijo, skupaj s Kanado, Argentino, Čilom, Novo Zelandijo in Urugvajem. Torej le dan za takratno Evropsko skupnostjo.

Od takrat je minilo 32 let, pa vendar zadnji dve leti spet pogosteje pomislimo na tiste turbulentne čase – krivec je seveda neizzvana in nezakonita agresija Rusije na Ukrajino, ki je na evropskem kontinentu spet sprožila vojno, približno samo 1.000 km od slovenskih meja, ruski predsednik pa trdi, da ukrajinski narod ne obstaja in da ni upravičen do lastne države. Dobro se spomnimo, da so nekateri državnost odrekli tudi nam, kar je eden izmed dodatnih razlogov, da je Slovenija, skupaj z ostalimi članicami EU in NATO trdno na strani Ukrajine. Hvaležni smo tudi Avstraliji, da kljub oddaljenosti prav tako diplomatsko, vojaško in humanitarno pomaga Ukrajini in da je uvedla sankcije proti Rusiji. Slovenija in Avstralija stojita na pravi strani zgodovine; stojimo na strani zatiranih, na strani mednarodnega prava in pravičnosti.

Dvaintrideset let je torej minilo, ko smo Slovenci iz naroda postali nacija, torej narod z lastno državo. Lahko smo ponosni na svoje dosežke: Slovenija ima živahno demokracijo, ekonomsko je uspešna in članica vseh pomembnih mednarodnih in regionalnih organizacij: EU, NATO, OECD, Svet Evrope, OVSE ali ZN. Ta mesec je bila že drugič v 32 letih izvoljena v VS ZN – čeprav je na žalost precej neučinkovit, je še vedno najprestižnejše mednarodno telo. Naša izvolitev že v prvem krogu s 153 glasovi dokazuje, kakšen ugled si je naša majhna Slovenija ustvarila v razmeroma kratkem času svoje državnosti.

Glede mednarodnega položaja izpostavimo še en pomemben dogodek – vstop sosednje Hrvaške v Schengen. To pomeni, da Slovenija ni več mejna država schengenska območja, marveč je s članicami te povezave popolnoma obkrožena. Vse njene sosede so članice NATO, EU in zdaj tudi Schengena. To je prav gotovo dodatno izboljšalo geostrateški položaj Slovenije. Smo tudi 7. najbolj mirna država na svetu (Global Peace Index 2022), 10. najmanj onesnažena država na svetu in 23. na lestvici indeksa človekovega razvoja.

Skratka, v 32. letih je Slovenija veliko dosegla, obenem pa njena ambicioznost ni izgubila zaleta. V prihodnost zremo z optimizmom in si še naprej prizadevamo za nadaljnjo gospodarsko rast, rast življenjskega standarda in zeleni prehod. Torej zelo podobno kot Avstralija.

Spoštovani člani kluba Triglav Mounties in drugi gosti, naj zaključim z zahvalo z osebno noto. Hvala za današnji topel sprejem, lepo je biti med vami in skupaj z vami praznovati Dan državnosti. Naj živi Slovenija in prijateljstvo med Slovenijo in Avstralijo, katerega pomemben steber ste tudi vi. Hvala!

Moje praznovanje dneva državnosti 2023

Danica Petrič

Začelo se je v nedeljo, 18. junija 2023, ko sem zelo veselo in ponosno oblekla ljubljansko narodno nošo. Marthin mož Lojze Magajna me je peljal v Klub Triglav Mounties. Kako lep program je bil in kako lepo nam je bilo po okusnem kosilu, toda o tem bo gotovo obširno pisala moja kolegica Martha.

Z Dušico Debeljak

Rada pa bi opisala prelepo daritev sv. maše za domovino, ki jo je v nedeljo, 25. junija 2023, daroval p. Darko. S svojim obiskom, igranjem na citre in petjem sta nas razveselili Cita Galič in njena hčerka Katarina. Zelo sta me ganili, ko sta prvič v Avstraliji zapeli tudi mojo pesem *Kako naj ti povem*, za katero je glasbeno spremljavo za citre napisal Citin mož Jože. Pesem sem posvetila pokojnemu možu Jožetu Petriču (in je namenjena tudi moji nedavno pokojni mamiki, s. Mihelangeli, Jožetu Modrijančiču ...). Zelo težko mi je bilo potem s tresočim glasom recitirati domoljubno pesem Mirka Kunčiča *Dedov pozdrav domovini*. Iz cerkve smo odšli

na kosilo na Slovensko društvo Sydney. Tam je potekal tudi program, ki ga je duhovito povezovala Tania Smrdel, oblečena v narodno nošo. Ponosno smo stali ob obeh himnah in poslušali nekaj govorov ter mini koncert Cite Galič in njene hčerke Katarine. In potem smo rajali. Plesalo res ni več veliko parov, saj nas je kar nekaj že opešalo za ples. A jaz sem se zavrtela kar z Zorico in bila tisti dan zelo srečna.

Naša Pepca

Jožica Truden ima 88 let. Že veliko let skrbi za našo Marijino kapelico pri Slovenskem društvu Sydney. Na svojem vrtu nabere najlepše rožice in prosi moža Ivana, da jo odpelje na slovensko

Jožica Truden

društvo v Wetherill Park, ker sama ne vozi avta. Pepca pripelje s seboj tudi vodo, metlo, da očisti pajčevine in pomete okoli kapelice, pa tudi krpe, da obriše vse, kar je prašnega. Vedno, ko pridem na SD Sydney, grem pozdravit Marijo v kapelici in vedno so tam rože – umetne, pa tudi sveže s Pepcinega vrta. Vedno Mariji obljubim, da bom dodala še kakšno cvetlico s svojega. Hvala, Pepca, za tvoj trud. Vem, da delaš z veliko ljubeznijo v srcu.

Marijine svetinjice

Nečak iz Slovenije Domen Novak, ki je bil tri tedne na obisku pri meni, mi je prinesel blagoslovljene Marijine svetinjice. Poleg teh je naši molitveni skupni Srca Jezusovega podaril tudi rožne venčke.

Tajnica SDS Olga Lah me je prosila, da bi na koncu kulturnega programa v počastitev 32. rojstnega dne naše rodne domovine prebrala molitev za Slovenijo.

Nisem bila prepričana, če bom lahko brala, saj me zaradi bolezni zapušča glas. No, pa sem vadila, in je za silo šlo. Naj se zdaj vrnem k svetinjicam. Vsako posebej sem zavila v papir s srčki in po končani molitvi rekla: »Včeraj je bilo vseslovensko romanje bolnikov in ostarelih na Brezje. Tudi oni praznujejo dan državnosti. Imam dvajset blagosloavljenih svetinjic in če kdo kakšno želi, naj pride ponjo.« In ko sem prišla z odra, sta k meni prišli dve gospe in me povabili s seboj. »Tejle gospe dajte svetinjico.« Spoznala sem gospo Robič, ter ji v tresočo roko hotela stisniti svetinjico. Pa ni šlo. Revica je tako bolna, da sem morala večkrat poskusiti položiti svetinjico v njeno dlan in jo nazadnje le nekako stisnila v njeno pest. S solznimi očmi sem potem v petih minutah razdelila vse svetinjice in bila srečna, da so tako dobro

šle v promet in da so jih rojaki želeli imeti. Nekoč je namreč nekdo dejal, da obvestila *Nedelja*, ki jih prinesem na društvo po maši, ko pridem tja na kosilo, niso vsem dobrodošla in da jih nekateri vzamejo le iz vljudnosti. Jaz pa vem, da ni tako! Nekateri prav čakajo name in mi rečejo: »Nisem mogel k maši, ali imaš *Nedeljo* zame?« In imam jo!

Tako lahko vsak po svoje, tudi z malenkostjo, kot sta svetinjica mamice Marije ali list *Nedelja*, polepša dan človeku.

Bog vas vse blagoslovi in lep pozdrav!

Prikazni (iz knjige *Izprehod v Belo krajino*) Janez Trdina

Okoli razvalin Miklavževe cerkve lazi včasih dolga kača in žaluje s človeškim glasom. To je duša pobožne gospe, kateri se ni izpolnila zadnja volja. Zapustila je vse premoženje cerkvi, da se olepša in poveča. Župnik Rak pa je dal cerkev zapreti; denar se je obrnil za druge svete reči, ali tega ni Bog potrdil in odobril. Duša bo našla svoj mir, kadar se bo cerkev sv. Miklavža na novo sezidala in se bo začelo zopet k njej romati.

Ko se je jela dvigati na Gorjancih cerkev za cerkvijo, so goro zapustile coprnice in jele hoditi na Klek, da se razveseljujejo s hrvaškimi tovarišicami na hudičevi pojedini. Cerkve so se sčasoma zanemarile in porušile, ali dokler stoji še kaka razvalina, ne mikajo Gorjanci coprnice. Včasih pridejo sicer tja, ali kmalu hite naprej na priljubljeni Klek.

Neki oglar je čul, skrivši se v grmovje, čuden pogovor, videl pa ni ničesar. Nekdo je vprašal: »Imate še kaj vina?« Dobil je odgovor: »Nič več, smo poslali vsega na Klek.« Iz tega pomenka je oglar sodil, da je tisti, ki je vprašal in odgovoril, moral biti coprnik ali coprnica, in da so imele te pošasti nekdanj na Gorjancih krčmo, ki pa je prenehala.

Neki drvar je videl na tem hribu dve ženski. Ena je sedela in prosila drugo, naj ji izdere trn, ki se ji je zabodel v nogo na Kleku. Te besede je imel za očitno znamenje, da sta babi coprnici.

Podgorec je našel na Gorjancih žensko lasuljo (barovko) in jo obesil v proso za strah. Ali tiči se je niso čisto nič bali, ampak jih je še vabila. Na proso so se vsedle tolike jate, da so ga pozobale vsega en dan in uničile tudi pridelek sosednjih njiv. Podgorec se je razjezil in vrgel lasuljo v ajdo, ali še tisti dan mu jo je pobila toča, da ni dobil niti zrnca. Podgorec se je hotel nesnage znebiti in jo je zakopal v hosto, hosta pa se je posušila, da ni pognala spomladi ne enega zelenega peresca. Prestrašen je zopet izkopal lasuljo in jo odnesel v Krko. Krka je kmalu tako narasla, da je zalila vse Krakovo. Te nesreče so ljudi prepričale, da je ta lasulja pokrivala glavo kake coprnice.

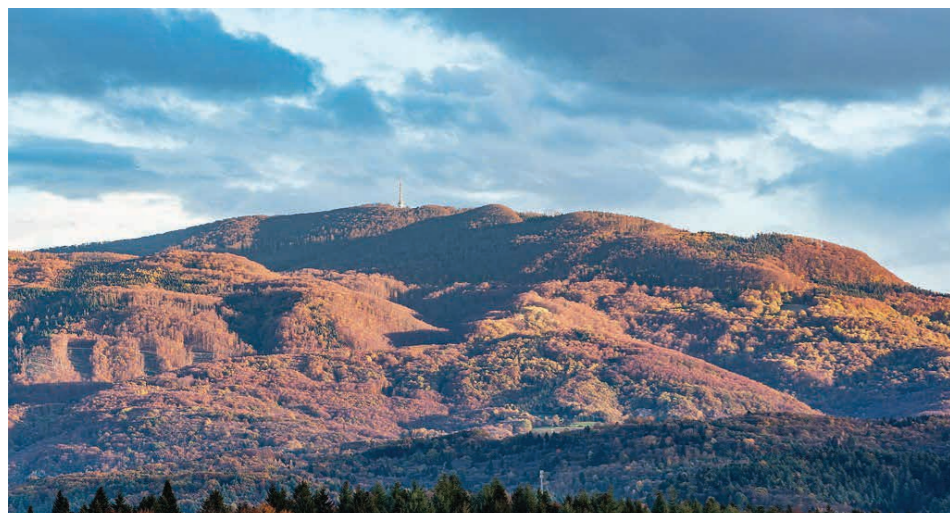
Marsikdo se je nameril na Gorjancih še na mnoge druge reči, na katere je letel sum, da so coprniške: na pokvečene copate, steklene uhane, dolge škrbinaste zobe, velikanske nohte itd.

Včasih so frčali čez hrib neznani tiči in rožljali s perutmi, kakor bi bile železne. Okoli neke deklice je korakala bela vrana velikanske postave sedemkrat; prišedši do nje je zatrepetala, zakadila se je smrdljiva meglica, vrana je izginila v njej in se ni več prikazala. Sploh se vidijo čudni tiči dostikrat, posebno kadar se bliža nesreča.

Drvar je zagledal v listju in mahu gibanje, ki je šlo od tal precej visokega griča vse do vrha, kakor da se vije ogromna kača. Kaj je bilo, ni mogel pogoditi, kajti bal se je iti v mah. Če je bila kača, je imela dolžine najmanj petdeset sežnjev. Skoraj vsak, kdor je prenočil na Gorjancih, je slišal za hribom mogočen šum, kakor da vali za njim bučeče valove kaka velika reka, nekateri so čuli tudi ropot konjskih kopit, kakor da dirja za goro močna četa jahačev. Pri Miklavževi cerkvi se oglasi večkrat oster pisk, ki leti proti ravnini in zamre nad šentjernejsko cerkvijo. Včasih se vidijo dolge vrste jokajočih romarjev, ki hodijo semtertje med sv. Miklavžem in sv. Jedrtjo. Med drevjem švigajo pogostoma zelene in modre lučice, nekatere diše kakor kadilo in izginejo v razvalinah, nekatere pa smrde kakor žveplo in zapeljejo radovedneža, ki gre za njimi, da se zvrne v prepad.

Zakladi so nekdanj goreli na več krajih, zlasti pri vseh treh cerkvah. Zdaj so do malega ugasnili, kar pomeni, da morajo biti vsaj večidel že dvignjeni.

Ljudje, ki so na Gorjancih pre-spali, pripovedujejo z grozo, da se hosta tam rada oživi. Čuje se v vsakem grmu, v vseh vejah neko skrivnostno šepetanje, nekak tih pogovor nevidnih bitij v neznanem jeziku, ki ga prositi človek ne razu-

me in ve samo toliko, da ni ne slovenski, ne nemški. Dokler so hodili Uskoki častiti sv. Elija, je na gori hudo grmelo in treskalo, toča pa ni nikoli šla, ker jo je zapodil Elija proti Semiču. Zdaj pa le malo grmi in treska, ali toča ne prizanaša več Uskokom.

Gorjanske zeli ne ozdravljajo samo naravnih bolezni, ki dohajajo od boga, ampak tudi narejene. Sosebno pomagajo odvrniti nerodovitnost. Podgorka, ki mi je pravila pripovedke, ni zanosila celi dve leti. Popivši nekoliko skodelic vode gorjanskih trav, se je kmalu čutila v drugem stanju in je porodila dvojčke. Blagoslov pripisuje tem zelem.

Pod sv. Miklavžem za prežeškim gradom je zakopan v gorski votlini lintvern ali zmaj. Privezan je s sedmimi vrvmi. Šest jih je že potrgal; kadar bo prekinil zadnjo, bo planil na plan in porušil vse hribe in vasi. Včasih že pomoli iz zemlje strašni gobec. Kadar zapiše iz tokave tista mrzla burja, ki prešine vse ude, naj bo človek oblečen dobro kolikor hoče, je znamenje, da to ni prava burja, ampak pihanje srditega zmaja.

Nad Gorjanci se včasih prikaže velika mrtvaška raka, okoli katere gori polno sveč. Takrat je treba moliti in se pripravljati za smrt, kajti približuje se kuga ali druga huda bolezen. Preden je prišla v Podgorje prva kolera, je visela raka več mesecev nad Gorjanci.

Leta 1871 smo imeli tudi na Kranjskem perkrasen prikazek burjave ali severne svetlobe. Podgorci trdijo, da se je zažarila najprej nad Gorjanci. Kaj je, seveda niso vedeli, tolmačili so jo po svoji domišljiji. Njim se je zdelo, da vidijo krvave meče, šibe in biče in so pričakovali grozovitih nesreč. Ker se ni hotelo nič drugega zgoditi, so govorili, da pomenijo ti krvavi znaki slabe letine, suše in ujme, ki so res nastopile. Takih pravljic in basni bi se moglo najti še neizrečeno veliko. Spominjajo se ne le dobre stare, ampak se izmišljujejo še zmerom nove.

Vprašal sem pastirje, če mi znajo kaj povedati o Gorjancih. Paglavec se oglasi: Jaz vam bom povedal, kolikor hočete, o coprnica, škrtih, strahovih in zakladih, da vas bodo ušesa bolela. Drugi pastirji se zakrohota in pravijo: Nikar mu ne verjemite nič! On ne ve nič; nakvasil vam bo to, kar si bo sam izmislil.

Vendar se ne da tajiti, da so začeli tudi tej mitologiji viri usihati. Po Gorjancih lazi z raznim namenom in poslom vsako leto več ljudi. Kolikor bolj se hribovje preiskuje in spoznava, toliko bolj se širi prepričanje, da se ne nahaja na njem nič takega, kar se ne bi našlo tudi na drugih gorah. Podgorci verjamejo sicer vsako bajko in babjo čenčo, ali niti njih ne mikajo ti pridelki narodne domišljije več tako, kakor prejšnjo dobo. Časi so povsod postali resni in trdi. Treba se je hudo boriti za vsakdanji kruh. Kmet ne utegne presedevati cele dni in večere pri gorki peči in praviti si in poslušati možgane vnemajoče, ali nekoristne in prazne marnje. Kamorkoli človek pride, povsod teče beseda, kje in kako bi se mogel prislužiti kak krajcar, da se more preživeti rodovina in se plačati cesarski davek. Preden mine sto let, bo brez dvombe odklenkalo vsej gorjanski poeziji. Življenje bo izgubilo marsikatero prijetno cvetlico, ali si bo našlo preobilno odškodovanje v gospodarstvenem napredku, v obrtniškem razvitku in v vseh drugih vedah in umetnijah, ki bistrijo duh človeški in požlahtnjujejo tudi čutiljivo srce.

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 140 \$: Jožef Krušec. **100 \$:** Betty Čeligoj. **90 \$:** Marta Skrbiš. **80 \$:** Marija Bosnič. **40 \$:** Stanko in Mary Prosenak, Slava Fatovič, Elda Svetina, Andrew Potočnik, Marija Brgoč, Marija Fabjančič, Ivanka Žapkar. **20 \$:** Silva Trček, Vida Horvat, Jurij Bogdan, Alojz Šuštar, Marija Skok, Mirko Koder.

ZA MISIJONE: \$250: N/N ACT. **\$1.000:** Za p. Pedra Opeka: N/N ACT.

triglav
mountiesgroup

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

PROSLAVA DNEVA SLOVENSKE NEODVISNOSTI V KLUBU TRIGLAV MOUNTIES, 18. 6. 2023

Več kot tri desetletja so minila, odkar je naša domovina Slovenija izpolnila našo največjo željo – svojo samostojnost. V času, ko se je začela slovenska pomlad, se je vsa slovenska skupnost združila z željo, da bi pomagali našim rojakom v domovini doseči mir, blagostanje in srečo. V treh desetletjih smo izgubili kar veliko članov naše skupnosti, in vendar smo uspeli proslaviti obletnico dneva proslave slovenske neodvisnosti kar na treh različnih krajih: najprej v Klubu Triglav Mounties, teden dni kasneje s sveto mašo za domovino v cerkvi svetega Rafaela v Merrylandsu, po končani maši pa še s kosilom in

plesom v klubu Slovenskega društva Sydney v Wetherill Parku. V zadnjih nekaj letih je med slovenskimi organizacijami v NSW prišlo do večjega prijateljskega sodelovanja, kar je v korist celotni slovenski skupnosti. Po končani sveti maši v nedeljo, 18. junija, je množica ljudi prihitela v dvorano Kluba Triglav, nadvse lepo

Milka in Karlo Lenarčič

Dvorano so napolnili člani različnih slovenskih organizacij.

okrašenega s cvetjem v slovenskih barvah. Kot posebni gostje so bili povabljeni člani Kluba Triglav, ki jim je bilo zaradi njihovega dolgoletnega truda in dela v klubu podeljeno dosmrtno članstvo. Prva delavca, ki sta dobila dosmrtno članstvo v Klubu Triglav, sta bila Milka in Karlo Lenarčič.

Poleg njih so bili prisotni sedanji in bivši predsedniki Kluba Triglav, predsedniki drugih slovenskih organizacij in tudi zastopniki našega matičnega kluba Skupine Mounties, ki že nekaj desetletij podpira in pokriva potrebe slovenske skupnosti.

Peter Kropo in Marko Ham

Poleg veleposlanika Republike Slovenije so bili navzoči tudi župan mesta Fairfield, v katerega okoliš spadajo naši klubi, in tudi večje število pomembnih političnih zastopnikov Novega Južnega Walesa, s katerimi že dolga leta odlično prijateljsko sodelujemo. Prireditev se je začela z dobrim kosilom.

Povabljeni gostje

Zbor Južne zvezde poje himni.

Temu je sledil nagovor podpredsednika Skupine Mounties Branka Fabjančiča. Potem smo vsi vstali v čast slovenski in avstralski himni, ki so ju zapeli člani in članice zbora »Južne zvezde«. Kristina Šuber je pozdravila navzoče častne goste, potem pa je Peter Kropo, predsednik pododbora Skupine Mounties, predstavil govornike. Prvi govornik je bil Veleposlanik Republike Slovenije Marko Ham, ki je s svojim dvojezičnim, globoko v srce segajočim govorom, popolnoma prevzel poslušalce in jih spodbudil h glasnemu in dolgotrajnemu ploskanju. Tudi ostali govorniki so bili zelo lepo sprejeti, saj so večinoma poudarja-

Frank Cabone, župan mesta Fairfield

li dejstvo, da sta tako Avstralija kot občina Fairfield dala svojim sedanjim prebivalcem novo domovino in veliko možnosti za boljše življenje, tako nam

Naša najstarejša članica Sofija Šajn

kot tudi njim ter našim in njihovim družinam. Nagovorom je sledil zbor »Južne zvezde« s pesmimi: *V dolini tihi*, *Siva pot* in *I am Australian*, ki jih je publika zelo lepo sprejela.

Po kratkem videu o lepotah Slovenije nam je za ples zaigral ansambel *Alpski odmevi* mladega Štefana Šerneka in z veseljem smo zaplesali.

OBISKALI SO NAS ...

Teden dni po proslavi dneva slovenske neodvisnosti nas je v Klubu Triglav spet obiskala glasbenica Cita Galič, mojstrica na citrah, ki je z možem Jožetom že velikokrat nastopala pri nas. Tokrat je Jože ostal doma, s Cito pa so prišli hčerka Katarina Van Der Linden, vnuk Alen Skok in družinska prijateljica Silva Udrih. Katarino dobro poznamo, saj je bila voditeljica slovenskega programa na radiu SBS v Melbournu. Na žalost so vsi skupaj prišli v Sydney le malo prepozno, da bi

Cita in Katarina lahko nastopili na triglavski proslavi slovenske neodvisnosti. Z veseljem pa smo ju pozdravili naslednji petek zvečer v klubu Triglav.

Cita in Katarina sta na naše veliko veselje nastopili tudi naslednjo nedeljo pri sveti maši v cerkvi Svetega Rafaela v Merrylandsu, in popoldne v klubu SD Sydney na proslavi slovenskega narodnega praznika.

Dobrodošli med nami!

Cita Galič, Silva Udrih, Alen Skok, Peter Krobe in Katarina Van Der Linden

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Mi se imamo radi

Včasih smo objeti okrog ramen peli: *Mi se imamo radi*. Zdaj imam včasih občutek, da nima nihče nikogar več rad. Zdi se mi celo, da se bojimo eden drugega in da nas je strah izraziti ljubezen. Le kaj bodo rekli ali mislili ljudje?

Srečujemo se na cesti s pozdravom: *kako si?* In gremo naprej. Nimamo časa počakati na odgovor. Ko se srečamo, hočemo samo vedeti, kaj je novega.

Tolažim se, da se mi tako zdi samo zaradi moje starosti in je svet za mlade čisto normalen, ker niso obremenjeni s preteklostjo. Pravila imamo za vse, kar so ljudje tisočletja delali po svoji vesti in presoji. Mladi se ne družijo več; pogovarjajo se kvečjemu po telefonu. Fantje se bojijo deklet in dekleta čakajo na znake ljubezni. Nihče si ne upa več z objemom nuditi tolažbe in vzpodbude sočloveku. Ženske se borijo proti moškim, verniki in neverniki so sprti, politiki obljublajo spremembe, toda vse te spremembe samo še bolj begajo ljudi. Vse bolj tožijo, da se jim dela krivica in povzročča nasilje. Družine razpadajo, verniki se razhajajo, vsi se pritožujejo nad voditelji, vsi bi radi vladali. Vsi iščejo napake drugih. Radi bi bili všeč Bogu in ljudem. Radi bi šli po pravi poti. Radi bi šli s časom naprej. Znanost in tehnologija nas zamotita, a

mnogi čutimo praznino v sebi. Verniki najdejo uteho, oporo in pogum v veri. Zaupajo, da Bog že ve, in da bo na koncu vse lepo in prav. Tolažimo se, da imamo lepe domove in hitre avtomobile, toda to ne ogreje srca. Večinoma slabo spimo; manjkajo nam sanje o lepši bodočnosti.

Iz 31 let starega dnevnika

Petnajstega januarja 1992 so nas Hrvati povabili na praznovanje razpada Jugoslavije. Takrat je bilo v Lightning Ridgu premalo Slovencev, da bi sami praznovali. Jože je obesil slovensko zastavo poleg hrvaške, avstralske in

aboriginske. Okrog ražnja, na katerem so se vrteli prašički, se nas je zbralo približno sto. Naročili so sod piva in ženske so prinesle dobrote iz njihove kuhinje.

Naša zastava je najlepša, mi je zašepetala Olga. Katera, jo vprašam. Olgina mama je Aboriginka in oče Slovenec. Slovenska, ponosno reče Olga.

Prijetno mi je bilo, da je celo ta aboriginska deklica začutila pripadnost našemu narodu.

Nikoli več ne bomo Jugoslovani, je rekel Hrvat. Mnogim je bilo neprijetno, da so nas do takrat Avstralci imeli za Jugoslovane. S tem malim praznovanjem smo potrdili našo narodnost. Bili smo veseli, da je ves svet izvedel, kdo smo, in da smo se tudi sami zavedali svojega porekla.

Pogreb

Včeraj sem bila na Dulciinem pogrebu. Bilo nas je blizu dva tisoč. Vsi pogrebci so bili oblečeni črno-belo, zlikani in sveže oprani. Vsi so se tiho pozdravljali, še posebej spoštljivi so bili do starejših. To je bila moja walgettska aboriginska katoliška družina. Ko sem prišla v Walgett, je bilo tam okoli sto Aboriginov; zdaj jih je po NSW razkropljenih okrog dva tisoč. Pravijo, da je njihova aboriginska kultura stara šestdeset tisoč let.

Dulciin stari oče Isaak je bil Indijanec iz plemena Cheeroki iz Karoline. Kot mlad fant je kmetom pazil konje. Nekoč je pozabil zapreti ograjo in konji so pobegnili. Ker se je bal gospodarja, je pobegnil proti morju, kjer je bila pripravljena ladja za plovbo proti Avstraliji. Skril se je na njej in pristal v Batemans Bayu. Tam se je srečal z aboriginsko deklico Mimi, ki je imela težave z očmi. Oba je država poslala v Breewarino, ki je bila edini aboriginski rezervat z bolnišnico. Izaak in Mimi sta imela devet otrok in vsi so delali na farmah. Med njimi je bil Dudley, ki je delal na farmi blizu Walgetta. Z ženo Katarino sta imela dvanajst otrok, med njimi Dulcie. Poročena je bila z Georgem s Sri Lanke. Georgov stari oče je prišel v Queensland s Sri Lanke kot sekač sladkornega trsa. Dulcie in George imata 13 otrok; devet sem jih učila v katoliški šoli v Walgettu. Dve deklici živita z maorskima partnerjema z Nove Zelandije. Ena Dulciina sestra se je poročila z Angležem, ena z Indijcem in ena s Kitajcem. Njeni bratje so se poročili z domačinkami. Vsi imajo velike družine. Čeprav otroci podedujejo bolj lastnosti po materini strani sem opazila, da so veliko značilnosti in temperamenta dobili po očetovih prednikih. Približno enaka je samo barva kože.

Seveda imamo tudi Slovenci različne značilnosti, čeprav smo rasli na istih tleh in pod istim vodstvom. Vsak od nas ima svojo življenjsko zgodbo, ki je osnova za naša prepričanja in dejanja. Še dobro, da se te različnosti veselimo in nas ne ovira pri prijateljstvu.

Kazen

Moderni strokovnjaki nas učijo, kako vzgajati otroke, da ne bi odrasli v nasilneže. Moja mama je vedno grozila, da bo šiba pela, če ne bomo ubogali, čeprav nismo bili nikdar res tepeni z njo. Danes ne smemo otrokom niti zagroziti, da bodo kaznovani, ker bi jih s tem učili, da je nasilje dovoljeno. Kljub novim vzgojnim prijemom je v družinah in po svetu vedno več nasilja. In vedno več družin razpade, ker si ljudje ne pustijo več ukazovati.

Ravno poslušam sosedo, ki vpije na osemletno hčerko tako glasno, da sliši vsa soseska. To vpitje se sliši vsak dan. »Poberi to,« pravi mama, hčerka pa zavpije: »Ti poberi.« »Ne bodi lena,« pravi mama, hčerka pa zavpije: »Ti si lena.« Sledijo zmerjanje in grožnje, ki niso nikdar uresničene.

S hvaležnostjo se spomnim na šolskega inšpektorja pred 55 leti. Rekel je: »V redu učiš, samo pazi na svoj glas. Če glasno govoriš, bodo učenci vedno hoteli

biti še glasnejši.« Moj razred je bil res živahen, ker sem sama glasna. Ubogala sem inšpektorja in znižala glas. Včasih sem se celo pretvarjala, da sem ga izgubila, in sem napisala navodila na tablo. Ker sem govorila šepetaje, so tudi otroci šepetali. Besede mikajo, zgledi vlečejo, je bil mamin nasvet. Rada bi tej sosedi povedala nasvet mojega inšpektorja in mame, a to so staromodni nasveti.

Zame je bila najbolj uspešna vzgoja, da sem pri otrocih vedno našla nekaj hvalevrednega in sem to tudi pohvalila. Otroci in odrasli radi delamo tisto, kar vzbuja pozitivno pozornost. Če sem pohvalila dobro in prezrla slabo, so otroci radi delali tisto, kar je bilo pohvaljeno ali celo nagrajeno. Opustili so negativne stvari, ki sem jih prezrla.

Gledam živali, ki brez besed vzgajajo svoje potomstvo. Vsi točno vedo, kdo ima vodilno vlogo in temu sledijo. Vzgoja otrok je v preteklosti slonela predvsem na strahu pred kaznijo. Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme. To je bilo navodilo moje mame. Grehu sledi kazen. To še vedno velja za odrasle, pri otrocih pa naj kazni ne bi bilo. Če malo prehitro vozim, sem kaznovana in moram trdo delati, da plačam kazen. Če kazni ne plačam pravočasno, dobim dodatno kazen in moram spet delati ali iti v zapor. Kako bodo to sprejeli otroci, ki niso bili nikdar kaznovani za prekrške?

V knjigi *Zločin in kazen* je Tolstoj napisal, da je glavni junak, morilec Raskolnikov, sam uvidel, da je izvršil zločin in se je zato predal policiji. Njegova vest mu ni dopustila, da zločin ne bi bil kaznovan.

Otroci niso ne psihologi ne filozofi, da bi kot Tolstoj razmišljali o zločinu in kazni. Otroci živijo v sednjosti in se na lastnih izkušnjah učijo, kaj je prav in kaj ni.

Glavni grehi

Včasih pokukam v košaro, v kateri je moja popotnica, in kjer spi vseh sedem glavnih grehov. Zanima me, zakaj mi je Bog dal to popotnico. Ali vsi nosimo s seboj napuh, lakomnost (pohlep), nečistost (pohoto), nevoščljivost (zavist), požrešnost, jezo in lenobo? Ali vsi pokrivamo košaro z rožnatim prtčkom, ko prijazno kramljamo z okolico? Upamo, da bodo ljudje verjeli, da nosimo v košari ljubezen in pravičnost, požrtvovalnost in razumevanje.

Veliko umetniških del in iger govori o tej popotnici, ki se je vsi skušamo znebiti, čeprav vsi želimo biti lepši, bogatejši, pametnejši in pomembnejši. Temu je namenjena vsa lepotilna industrija, vse reklame ponujajo izdelke, ki bi nas okrasili in obogatili. Ali nabiramo vse te stvari zato, da bi nas drugi bolj cenili, občudovali, spoštovali in ljubili? Hočemo več, kot potrebujemo?

Ponarejevalci

Vse pogosteje se poslavljam od pomembnih ljudi, ki so po smrti hitro pozabljeni. V zgodovini je zelo malo prostora za nova imena. Zelo malo imen ima trajno vrednost.

Berem knjigo o ponarejevalcih (forgers). Ker nekateri slikarji niso mogli uveljaviti svojih del in imen, so ponarejali dela priznanih mojstrov. Nekatere ponaredke je težko ločiti od originalov, vendar nimajo niti približno iste cene. Verjetno tudi slikarju – ponarejevalcu ne dajejo zadovoljstva, ker ve, da s svojim delom slavi tuje ime.

Zet in snaha – tast in tašča

Berem na FB: *Outlaws are most wanted people and inlaws most unwanted.*

Avstralski Slovenci tukaj večinoma nismo imeli širše družine, zato so bili naši otroci prikrajšani za sorodnike. Kjer mladi pari živijo blizu svojih staršev, se poleg skupnih praznovanj radi dogajajo tudi nesporazumi. Zdi se mi, da imajo moški manj kratkih stikov in problemov kot ženske. Tast in zet se mogoče znajdetata pri popravilu hiše, avtomobila ali računalnika; skupaj gresta na lov, na nogomet ali ribolov; skupaj popijeta pivo, povesta nekaj smešnic in si ogledujeta dekleta. Tašča in snaha se ponavadi srečata v kuhinji in pri otrocih, kjer je za srečo več

receptov. Težko se je odločiti, po katerem bosta tašča in snaha kuhali skupno družinsko srečo.

Avstralske Slovenke sicer s seboj nismo pripeljale tašče, a smo same postale tašče. Prav pridemo, če je treba paziti na otroke, a ni nam dovoljeno vsiljevati našega gledanja na življenje. Dobro je, če skuhamo večerjo, vendar ni prav, če ima sin raje taščino kot ženino kuhanje. Ženske smo na te moške čustveno navezane in se nehote borimo za njihovo ljubezen. Tudi otroci se vedno odločajo, če bodo sedeli pri mami ali stari mami. Tašče, ki so prej imele oblast nad družino, postanejo odveč. Bog je uredil, da vsi pridemo na vrsto. Tudi naše snahe bodo postale tašče.

Osamljenost

Poti postajajo vedno daljše in moči nam pešajo. Obljubljamo obisk prijateljem, a ostajamo doma sami. Pot je prenaporna. Telefon nas povezuje, a ni več objemov in pogovorov iz oči v oči. Srečni smo, če pridejo vnuki, ki še ne poznajo starosti in samote.

Govorila sem z mlado učiteljico, ki je zelo navezana na družino. Pove, da ni zabav, na katerih bi si našla primerno družbo. Povsod so le alkohol in mamila, da se mladi sprostijo in pozabijo, kdo so.

V času mojega odraščanja smo sledili cerkvenim obredom, praznovanjem in druženjem. Spomnim se, kako smo šli sredi noči na božjo pot. Na vozu nas je bilo približno deset in smo peli, dokler nismo zjutraj prišli do cerkve. Bili smo povezani.

Čeprav ponavadi kritiziram socializem in komunizem, moram priznati, da smo imeli mladi tudi v komunizmu organizirana primerna društva, vodstva in aktivnosti. Nismo bili razpuščeni ali osamljeni. Tudi ta druženja so nas povezovala. Vsi za enega, eden za vse. Osamljenost postaja problem starejših povsod po svetu.

Dobro in slabo

There is nothing either good or bad but thinking makes it so. Moj računalnik je ta Shakespearov stavek takole prevedel v slovenščino: *Ni ničesar dobrega ali slabega, vendar naše misli tako naredijo.*

V mislih presojava stvari, dogodke in ljudi kot dobre in slabe. Tisti, ki je za nekoga heroj je lahko za drugega morilec. V moji mali skupini bralcev, ponavadi nas je od šest do 12, smo ljudje različnih narodnosti, ver, izobrazb in izkušenj. Vsak od nas prispeva svoje mnenje o dogajanjih doma in po svetu.

Zagovarjamo svoje gledanje na svet in tako eden drugemu širimo obzorje.

Berem knjigo Franka Dikotterja *Mao's great famine*. Mao Cetung je v indu-

nje.« Mladina je zmeraj ta nepopisan list. Že Aristotel je rekel: »Daj mi sedemletnega otroka in pokazal ti bom, kakšen človek bo.«

Moja generacija smo bili otroci vojne in na nas so novi voditelji – revolucionarji po vojni zapisali svoje smernice in načrte. Tito je kot Stalinov učenec hotel izbrisati vsa pretekla verovanja in prepričanja, ter v zavest mladine zapisati svoj novi načrt za lepšo bodočnost. Doma smo bili vzgojeni po Jezusovem nauku, oblasti pa so ukazale, da pozabimo na Boga in da v Jezusa verjamejo samo zastareli praznoverci. Prepričali so nas, da je hoditi v cerkev sramota in znak zaostalosti. Ni čudno, da je slovenski narod postal razdvojen. Moja generacija je povečini sprejela Titov načrt, ker je bil to pogoj za uspeh. Paradirali smo in vzklikali: *Tito, Stalin, partija*. Kasneje smo izločili Stalina in ostal je samo Tito. Je bil Tito dober ali slab? Odvisno, od koga pričakuješ odgovor. Nas, bodoče učitelje, so učili, da je bil Tito idealen človek, heroj, ki ni naredil nobene napake. To prepričanje je moja generacija učiteljev zadnjih petdeset let vcepljala v še nepopisano zavest mladine. Kam bi se nagnila tehtnica, če bi položili na eno stran Titova dobra, na drugo pa njegova slaba dela? Slovenci na politične dogodke pogosto gledamo s stališča dvomilijonske Slovenije, a Kitajcev je 1500 milijonov. Tudi Indijcev je 1400 milijonov. Smo kot zrno v vreči pšenice. Ko nas bodo zmleli, se bomo izgubili v kruhu prihodnosti.

V negotovosti se večkrat zatečem k *Svetemu pismu*. Kaj je Jezus mislil, ko je rekel: »Reveži bodo vedno med vami, a mene ne bo več.« Žena je posipala dragocene dišave po Jezusu in ljudje so se zgražali nad njo, ker ni prodala teh dišav in pomagala revežem. Je bila ta žena dobra ali slaba? Je mogoče Jezus rekel, da bodo slabotni in revni vedno med nami in bodo tako ponujali možnost močnejšim in bogatejšim, da po njegovem zgledu pokažejo razumevanje in nudijo pomoč slabotnejšim?

strijskem in agrarnem razvoju želel prehiteti Rusijo in Ameriko. Svoj načrt je prevzel od Stalina in ga še ostreje uresničil na Kitajskem. Od 1951 do 1961 je zaradi Maojevih ukrepov na Kitajskem od lakote umrlo od 15 do 45 milijonov ljudi. To je bila največja svetovna katastrofa. Je bil njegov načrt dober ali slab? Mao Cetung je rekel: »Nepopisan list je najprimernejši za pisanje.«

Bolnišnica v Dubbu

Teden dni sem bila na počitnicah v bolnišnici Dubbo. Ta avantura je bila zame dragocena šola. Spoznala sem, da so v bolnici najpomembnejši in prvi na vrsti ljudje, ki najbolj nujno potrebujejo pomoč. Drugi potrpežljivo čakamo, hvaležni, da nismo med prvimi.

Opazila sem, da zdravstveno osebje ve o zdravljenju več kot jaz, zato sem se naučila pazljivo poslušati in gledati. Občudovala sem njihovo natančnost, doslednost in predvsem prijaznost. V navzočnosti težkih bolnikov so se moji neznatni problemi razblinili. Čas v bolnici je bil opozorilo, da nimamo garancije za življenje, živimo lahko le en dan – danes. Uspehi v službi in denar v banki postanejo nepomembni. Ostane samo hvaležnost za ljudi in dni, ki so nam dani. Ko sem spet začela sama hoditi, se je zame začelo novo življenje. V tihih urah sem se spomnila ljudi, ki ranjeni in lačni trpijo v mrazu in bolečinah. Oh, kako kruti smo ljudje.

Spomini Čilka Žagar

Koliko nas je še, ki se radi spominjamo dobrih starih časov, ko smo rasli na vasi in je bila Ljubljana daleč, Amerika pa kot Indija Koromandija? Takrat so kmetje v toplih mesecih od jutra do večera delali na polju, travnikih in v vinogradih. Jeseni so pospravljali ozimnico in prešali grozdje za vino. Tropine so porabili za žganje, ki je vse leto služilo kot »prva pomoč« za razkuževanje znotraj in zunaj.

Pozimi so pletli koše in košare, izdelovali so čebre, kadi, brente, škafe in cekarje; nekateri so delali lončeno posodo, vlagali zelenjavo, sušili meso, mleli zrnje in

pekli kruh. Zvečer so tolkli proso in ječmen za kašo. Naredili so lesene vile, grablje in cepce; popravljali so vozove in hišo. Vsi smo ružili koruzo in fižol. Vedno se je nekaj delalo. Ni bilo časa za dolgčas. V trgovino so šli po vžigalice, sol in olje. Če so imeli denar, so kupili tudi malo sladkorja. Postelja je imela spodaj plast ržene slame, na njej je bila vreča ličkanja, na vrhu pa blazina pernica, če si imel srečo. Rjuhe so bile izdelane pri tkalcih v sosednji

vasi iz domače konoplje, ki so jo gospodinje spredle v prejo. Za zabavo smo otroci naredili žogo iz stare nogavice napolnjene s suho travo. Dekleta so šivala »punčke« iz starih cunj. Na paši smo rezljali repo in iz nje izdelovali igrače. Zraven smo pekli kostanj in koruzo. Poleti smo se vsak dan kopali v Krki in za božič in veliko noč doma v čebru. Naši vnuki bi rekli, da smo imeli primitivno življenje.

Odrasli so se zelo zabavali, ko so si pomagali pri trgatvi in mlatvi ter žetvi in setvi. Takrat se je vedno kuhalo kaj dobrega. Zvečer smo radi šli k sosedom ličkat koruzo ali skubit perje za blazine. Radi smo šli tudi »čut«, ko je kdo umrl. Ponavadi so mrliča imeli doma dva dni in vaščani so prišli kropit, molit in igrati igre. To so bili posebni dnevi druženja.

V soboto je bilo vsesplošno čiščenje, ker so prišli fantje v nedeljo po maši snubit dekleta. Praznovali smo cerkvene praznike, krste, prva obhajila, birme in poroke. Naša mala vas je bila kot družina; učila nas je, hvalila in grajala. Nihče se ni upal kaj dosti pregrešiti.

Bilo je razumljivo in dopustno, da smo kradli – rabutali sadje, grozdje in mlado koruzo. Najbolj privlačne so bile češnje, ker so bile spomladi prvi sadež. Otroci smo po hribih in dolinah nabirali zelišča in gobe in nihče se ni nikogar bal.

Vse se je spremenilo. Zdaj hitimo, da bi se naučili uporabljati vse pripomočke, ki nam lajšajo življenje.

Berem knjigo Dee Brown *Bury me at wounded knee*. Piše, kako so belci prišli v Ameriko in spremenili življenje ameriških domorodcev. Tiste, ki se niso na hitro prilagodili novemu načinu življenja, so pobili. Več kot polovica domačinov je za razvoj in napredek plačala z življenjem. Tisti, ki so ostali, žalujejo za starim življenjem.

Tudi mi, avstralski priseljenci, smo se prilagajali. Najprej so nam oblasti naročale, da za dobro naših otrok, ki bi se tako hitreje asimilirali in postali en narod

z drugimi Avstralci, pozabimo svoj jezik in navade. Kasneje so zahtevale, da k avstralski kulturi prispevamo s svojimi recepti in praznovanji. Zdaj se vsak posameznik čuti dolžnega, da je drugačen in da to svojo drugačnost pokaže kot nekaj pozitivnega. Nihče več ne ve, kakšni vedenje, obleka in obredi so sprejemljivi za narod.

Zdaj je moderno, da vsak dela in živi po svoje. Mnogi ne vedo več, kaj je prav in kaj ne. Junaško se upirajo smernicam starejših, a brez njih ostajajo negotovi.

Tudi starejši nismo več prepričani, da naša pravila veljajo za mladino, zato popuščamo in jim sledimo.

Nazaj ni poti. Ne znamo več živeti brez elektrike, telekomunikacij in trgovin. Vse spremembe in izboljšave so terjale veliko žrtev, zato je mogoče prav, da smo zanje hvaležni, čeprav nas je malo strah vsega, kar smo izumili. »AI – artificial intelligence« preti, da bo prevzela oblast nad nami. Roboti bodo mislili in delali za nas. Kaj bodo naredili z vsem atomskim orožjem?

Hvala Bogu za ptice in rože, ki še živijo po božjem načrtu. Hvala Bogu za dež, ki osveži naravo, in za sonce, ki nas pogreje. Hvala Bogu.

Ezopove basni za današnji čas (4)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Lisica s prepolnim trebuhom

Ko lačna lisica v duplini nekega hrasta opazi kruh in kose mesa, ki so jih tam pustili pastirji, se splazi vanjo in vse požre. Ker zaradi prepolnega trebuha ne more iz dupline, začne stokati in cviliti. Lisica, ki gre mimo, zasliši njeno stokanje, pristopi in jo vpraša, kaj je narobe. Ko izve, kaj se je zgodilo, ji reče: »Tukaj boš morala ostati, dokler ne boš takšna, kot si bila, ko si se splazila v duplino. Potem jo boš z lahkoto zapustila.«

Lisica v basni si je divje zaželela hrane in ni pomislila na težave, ki jih lahko prinese izpolnitev te želje. Njene misli so segale le do občutka sitega ugodja, zato je bilo zanjo toliko hujše spoznanje, da so se šele s potešitvijo lakote problemi res začeli. Najbrž je ni potolažila niti modra misel, da bo s časom vse tako, kot je bilo, le potrpeti je treba.

Richard Bach, pisec znamenitega *Jonatana Livingstona Galeba*, zapiše v svoji knjigi *Iluzije* tole misel: »Problema, ki ne bi imel darila zate, ni. Probleme iščeš, ker potrebuješ njihova darila.«

Ljudje si želimo marsikaj. In smo prav tako kot lisica presenečeni, prestrašeni in razočarani, ker doseženi cilj nikoli ni samo lep, ampak potegne na dan stare ali odpira nove problem. Ker jih nismo poznali in ne pričakovali, se kar naenkrat znajdemo v slepi ulici, iz katere bi radi pobegnili zdaj in takoj, pa čeprav v naročje novega nerešljivega problema. Manjka nam potrpežljivosti; vzeti si čas, razmisliti,

počakati. Pustiti času, da prežene strahove in omili težave, jih odplakne kot morski val in počasi naplavlja nove, dokler se ne navadimo tega valovanja in ga začnemo sprejemati kot izziv. Kot darilo.

Problemi se tako vrtijo v krogu neprestanega izzivanja, ki nas polni, drži in peha naprej. In čeprav včasih vzdihujemo pod njihovo težo, so naši in z nikomer jih ne bi zamenjali. Pravzaprav so nas naučili (pre)živeti in življenje bi bilo prazno brez njih. Vsakič, ko se česa lotimo, stojimo pred novim problemom; počasi postajamo mojstri, ki z vedno večjim posluhom in občutkom stopamo cilju naproti. Veseli v zavesti, da se tudi v njem skriva problem ... Ki ga bomo rešili.

Seveda vsi problemi za svojo rešitev ne zahtevajo le potrpežljivosti čakanja. Pri nekaterih se je treba odzvati bliskovito, se boriti, priti stvari do dna. Sami moramo znati razločevati med njimi, da ne bi z izgovorom »pustiti času čas« zaspali v blaženi nedejavnosti.

Lisica bo čez nekaj dni prilezla iz dupline. A nikoli več ne bo takšna, kot je bila. Mogoče na zunaj; a čas negotovosti, ko je ujeta trepetala, da je ne bi zasačili pastirji ali kakšen lovec, se bo neizbrisno vtisnil vanjo. Kot se, čeprav na zunaj nespoznavno, z vsakim premaganim problemom spreminjamo tudi ljudje. Nikoli več ne bomo takšni, kot smo bili. Morda tudi ne boljši ali slabši, le drugačni.

In vedno znova bomo iskali nove probleme, nova darila.

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavka Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju.**

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

